

ΕΤΟΣ ΚΖ'.

ΑΡΙΘ. 14

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 7 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκᾳ χρυσᾷ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΙΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ μετάνοια — Ἐπίκαιρα γράμματα (ἐκ Πελαγονίας καὶ Φιλιππουπόλεως) — Ἀποφάσεις διδακτικώταται — Ἐκκλησιαστικά χρονικά — Ἐκκλησία Κύπρου — Δικαστικά — Ἀγγελίαι.

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Ἐτῶν χιλιάς ὅλη διυστὰ ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν Φώτιος ὁ κλεινὸς πατριάρχης ἐκτενέστατον ἐπέστειλε γράμμα πρὸς τὸν Θεσσαλονίκης ἀρχιεπίσκοπον Πυλὸν, διερωτήσαντα «περὶ τῶν ἄρτι προδιόντων τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ». Ἡ ἐπιστολή, ἣν σὺν ἄλλοις ἀδελφοῖς κειμηλίοις ἀγνωστον ἐπὶ αἰῶνας ὅλους ἐκρυπτε πολύτιμος κώδιξ τῆς ἱερᾶς τῶν Ἱερώων μονῆς, τὸ φῶς εἶδε μόλις πρὸ ὀλίγου χρόνου, ἀναγνωσθεῖσα δὲ καὶ γνωσθεῖσα εἰς μὲν τὴν τετιμημένην τοῦ Φωτίου μνήμην νέαν, ὡς εἰκός, προσῆψεν ἐπιζήλον τιμὴν, τῆς δὲ βυζαντινῆς ἱστορίας καὶ γραμματείας τοὺς ἐρευνητάς ἐπὶ νέαν ὥρμησε τῶν κατὰ τὸν σοφώτατον πατριάρχην σύντονον σπουδὴν· εἰς ἐμὲ δὲ καὶ τότε, κατὰ τὴν πρώτην ἔκδοσιν, καὶ νῦν τοὺς καιροὺς παρεπισκοποῦντα καὶ πρὸς ἀλλήλους παραβάλλ-

λοντα, καὶ φιλοσοφημάτων νέαν τερπινοτάτην ἀφορμὴν παρέσχε τοῦ ἱσαποστόλου πατριάρχου τὸ γράμμα τὸ θυμασίον.

Α'

Πολιτεῖαν καὶ Ἐκκλησίαν ἡμῶν δεινὸς τις κατὰ τὸ δεύτερον ἡμῖς τοῦ ἐνῆτου αἰῶνος μέρος κατεῖχεν ἐν Κωνσταντινουπόλει σάλος· καὶ ἡ ξένη Ἐκκλησία, ἥτις ἐκ κοσμικῶν καὶ ἀλλοτρίων τῆς θρησκείας ἀξιώσεων ὀρμωμένη ἀείποτε ἐφρόντιζεν ὅπως διὰ παντοίων τρόπων ἐπιρρωνύη τὴν θεοκρατικὴν αὐτῆς ἀρχὴν καὶ ἐπεκτείνη τὸ κράτος τὸ ἀπολυταρχικόν, πιστὴ καὶ τότε εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῆς, πολλὰ καὶ μεγάλα ἐμόχθησεν ὅπως πρὸς ἑαυτὴν καὶ χώρας ἐπισπάσῃ, ὧν τοὺς κατοίκους ἐκ τῆς ἀγριελαίου, τὸ τοῦ Ἀποστόλου εἰπεῖν, ἐκκόψασα εἰς καλλιέλαιον ἄρτι ἐνεκέντρισεν ἡ ἱερὰ φροντίς καὶ οὐράνιος στοργὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς γλυκείας πάντων τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων μητρὸς καὶ τροφῇ αὐτῶν πιστῆς.

Χαλεπὸν τότε καὶ ὑπὲρ τῆς νεοπαγοῦς Ἐκκλησίας τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα ἀνέλαβε τὸ θεμελίωμα τοῦ μεγάλου Κυρίου· οὐ «ἡ δεξιὰ χεὶρ δεδοξασται ἐν ἰσχύϊ», τῆς δὲ ἀστραπῆς τῆς νικηφόρου ἀληθείας ἀνταύγεια εἶναι τὰ μεγαλοπρεπῆ λόγια, ἅτινα ἔτεσιν ἐ-

σιν ὕστερον ὁ Φώτιος ἐν τῇ πρὸς τὸν Παῦλον ἐπιστολῇ γράφει εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τὰ ἐξῆς: « τὸ τῆς Ἐκκλησίας κράτος δι' εἰρήνης τε βαθείας καὶ κοινῆς ὁμονοίας ἐσπερώσθαι τε καὶ οὕτω λαμπρὰν αὐτῆς καὶ ὑπερβυῖα παρῑσχεῖν ὁρᾶσθαι τὴν ὥραιότητά ».

Ἀλλὰ νέαι πάλιν τότε κακοδοξίαι ἐκ τοῦ σκότους, ἐνα τοῦ Φωτίου τὰς λέξεις μεταχειρισθῶ, ἀναδύσαι, ὥσπερ τις ἄγριος μονιὸς ἐμπηδήσασαι ἤρξαντο λυμαινόμενοι τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου τὸν ἡγαπημένον καὶ νεόφυτον, εἰς μερίδια δὲ μερίδες κατατμηθεῖσαι καὶ σχίσματα ἀποραγέμενα εἰς σχισμάτια διετέλουν φθείροντα τὸ μονότροπον τῆς κατὰ τὴν μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν ὁλοκληρίας καὶ ρυπαίνοντα τὸν ἄσπιλον αὐτῆς χιτῶνα.

Παρελθὼν ἔτη πέντε (880—885), σποράδες δὲ τι-τες μεταννοῦντες ἀνιζητοῦσι τὴν θερμὴν ἀγκάλην τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας. Εἰς τὸν καιρὸν τούτων τὰ πράγματα καὶ ἀναφέρεται ἡ λαμπρά τοῦ Φωτίου πρὸς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Θεσσαλονίκης ἀρχιεπισκόπου Παύλου ἀποκρίσις, Φωτίου, λέγω, τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου γίγαντος τῆς δογματικῆς μαθήσεως καὶ τῆς ἑλληνικῆς σοφίας καὶ τοῦ ἀριστοτέχνου τῆς διαλεκτικῆς δεινότητος καὶ ἐπιστολικῆς εὐγλωττίας. Ἀλλὰ τίς ποτε καὶ ὑπῆρχεν ἀνάγκη ἵνα ἐνταῦθα ὑπομνήσω ὅτι τοῦ Φωτίου καὶ ταύτην τὴν ἐπιστολὴν ἢ, μᾶλλον, πατριαρχικὴν ἐγκύκλιον, ὡς νῦν λέγομεν, κατακοσμεῖ μὲν θαυμαστὴ νοημάτων ἀδρότης καὶ ἰδεῶν ὕψος ὑπερφυῆς, προσεπικροσμοῦσι δὲ λέξεως χάριτες ἀνθηραὶ καὶ σχημάτων ποιικιλία τερπνὴ; Ein wahres Kabinetstück byzantinischer Weisheit (βυζαντιανῆς σοφίας ἀληθὲς διπλωματικὸν ἔγγραφο) εὐστοχώτατα ὑπὸ διαμαρτυρημένου σοφοῦ γερανοῦ ἀπεκλήθη τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος γράμμα τοῦ Φωτίου.

Ἐμὲ δὲ καίπερ μετὰ λύπης ὁμολογοῦντα ὅτι τῶν ἀρετῶν τούτων οὐ μικρὸν μέρος θὰ ἀφαιρήσῃ ἡ προκειμένη βραχεῖα, σύμμετρος πρὸς ἐφημερίδα μάλιστα πολιτικὴν, ἀνάλυσις τοῦ ἐγγράφου γλυκεῖά τις πάλιν περισαίνει χαρὰ, ἡ χαρὰ τῶν τῆς ἡμετέρας χώρας κατοίκων, ὅσοι καὶ ἄλλοτε πολλάκις καὶ πρὸ ὀλίγων ἔτι ἡμερῶν ὑπὸ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας παρηνοῦντο ὅπως « ἐδραῖοι αὐτοὶ καὶ ἀδιασάλευτοι ἐν τῇ πατρὶα εὐσεβείᾳ καὶ ταῖς παραδόδοις ἐμμένοντες » πιστῶς, α συντελέσωσιν εἰς τὴν διὰδωσιν καὶ τῶν δελεασθέντων καὶ ἀποπλανηθέντων ἀδελφῶν. Διαπύσιον καὶ ὁ Φώτιος ἀναφωνεῖ μὲν ὅτι « οὐ χεῖρει ὁ Θεὸς ἐπὶ τοῖς ἐνεγκόντα ἐννέα προβάτοις, ὡς χεῖρει ἐπ' ἐνὶ, ὁ τῆς ἀπω-

λείας ἀνεσώδατο », κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν Ματθαῖον (ἡ' 11—14) ἀναγράφοντα τοῦ Ἰησοῦ τὴν διδασκαλίαν: « ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δῶσαι τὸ ἀπολωλός ». Τί ὑμῖν δοκεῖ; Ἐὰν γένηται τι ἀνθρώπῳ πρόβατα καὶ πλανηθῇ ἐν ἐξ αὐτῶν, οὐχί, ἀφείς τὰ ἐνεγκόντα ἐννέα ἐπὶ τὰ ὄρη, πορευθεὶς ζητεῖ τὸ πλανώμενον; Καὶ ἐὰν γένηται εὐρεῖν αὐτό, ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι, χαίρει ἐπ' αὐτὸ μᾶλλον ἢ ἐπὶ τοῖς ἐνεγκόντα ἐννέα τοῖς μὴ πεπλανημένοις ». ἀναφωνεῖ δὲ ὅτι « χαρὰ γίνεται ἐν οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι », κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν (ἡ' 4—7) ἀναγράφοντα τοῦ Σωτῆρος τὴν παραβολήν: « Τίς ἀνθρώπος ἐξ ὑμῶν ἔχων ἑκατὸν πρόβατα καὶ ἀπολέσας ἓν ἐξ αὐτῶν οὐ καταλείπει τὰ ἐνεγκόντα ἐννέα ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ πορεύεται ἐπὶ τὸ ἀπολωλός ἕως οὗ εὕρῃ αὐτό; Καὶ εὕρῃ ἐπιτίθεται εἰς τοὺς ὤμους αὐτοῦ, χαίρων καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν οἶκον συγκαλεῖ τοὺς φίλους καὶ τοὺς γείτονας λέγων αὐτοῖς: συγχάρητέ μοι ὅτι εὕρον τὸ πρόβατόν μου τὸ ἀπολωλός. Λέγω ὑμῖν ὅτι οὕτω χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι ἢ ἐπὶ ἐνεγκόντα ἐννέα δικαίοις, οἵτινες οὐ χρεῖαν ἔχουσι μετανόιας ».

Αὕτη μὲν εἶναι ἡ δι' ὅλου διήκουσα τοῦ γράμματος τοῦ ἱεροῦ Φωτίου κεφαλαιώδης ἰδέα. Ὅσον δὲ εἰς τοῦ λόγου τὴν κατασκευὴν, ἐκ δύο τοῦ γράμματος σύγκειται κυρίως κεφαλᾶν: τούτων δὲ ἀναγράφει τὸ μὲν πρῶτον **τοῦ μεταννοῦντος τὸ καθήκον**, τὸ δὲ ἕτερον, τὸ καὶ πολλῶ μακρότερον, **τὸ καθήκον τοῦ τὸν μεταννοῦντα ὑποδεχομένου**.

Β'.

Καὶ ἄξιό ὁ Φώτιος παρὰ τῶν μεταννοῦντων καὶ εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν ἐπιστρεφόντων « πολλὴν μὲν τὴν ἐπιστροφὴν [δηλονοῦν τὴν προσοχὴν], θερμὴν δὲ τὴν μετάνοιαν καὶ ὀξείαν καὶ ἀνυπόκριτον τὴν σφῶν ἐφ' οἷς ἐβράδυναι κατὰ γυνωσιν »· ὅσοι δὲ « προστρέχειν μὲν ὁμολογοῦσι τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ, οὐκ ἀπὸ σπουδῆς δὲ πάσης καὶ γνώμης ἐντόνου καὶ εὐκρινούς καταγινώσκουσιν ἢ πρὶν ἐφρόνουν », ὅσοι ὑποκρίνονται καὶ ὑποκρινόμενοι ἄλλα μὲν προχέουσι διὰ τῆς γλώσσης, ἕτερα δὲ κρύπτουσιν ἐν τῇ ψυχῇ τῇ δουλεῖ, οἱ διστακτικοὶ καὶ ἀμείροποι θὰ ἀκούσωσι ποτε τοῦ τῶν ὅλων κριτοῦ λόγοντος πρὸς αὐτοὺς: « Ἀνθρώπε, κατὰ τῆς ἐμῆς μὲν ἀποθρασυῖν δόξης, κατὰ δὲ τῆς ὁλότητος αὐτῆς ἐμῆς ὀπλῇ Ἐκκλησίᾳ, κατὰ αὐτοῦ δὲ πρὸ τῶν ἄλλων ἀπάντων τὸν βρόχον διαπλέκεις ».

Γενναίως δὲ ὁ πατριάρχης τὰς υποβλήτους μερίδας καὶ τὰ νόθα μερίδια ἐπιρραπίζων, μετάρσος, Παῦλος ἄλλος ὁ ἀπόστολος, γινόμενος, ἐπιφέρει τὰ οὐράνια ρή-

ματα: « ὁ τῆς Ἐκκλησίας χορὸς πόρρω τε τὰς τῶν ἐριδίων δόξας ἐλαύνει καὶ μόνον τὸ οἰκεῖον φρόνημα θεῖον εἶναι καὶ θείας προνοίας λαμπρὸν καὶ ὑπερφυῆς εὐεργέτημα δοξάζει· ὁ δὲ ἀπὸ μούρας μερίς ἀποσπασθεὶς καὶ πάλιν ταύτης . . . δικραγεῖς ἐπὶ καινοτέρῃ μερίδι καινοτέρῃ ἄλλῃν ἐπινόει, ὥσπερ ὑπάρχῃν ἐαυτοῦ καὶ σωτηρίαν τὸ κατατέμεσθαι καὶ καταφθεῖσθαι νομίζων ». Τούτοις παραπλήσια ἐν ταῖς ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις ἡ γεραρά Μητὴρ ἡμῶν Ἐκκλησία ἐβροντοφώνησε πρὸς ἡμᾶς διὰ τοῦ στόματος τοῦ ἐπὶ τοῦ Φωτίου διαδόχου παναγιωτάτου οἰκουμένου πατριάρχου κ. Ἰωακείμ Γ' καὶ τῶν περὶ αὐτὸν σεβασμιωτάτων συνοδικῶν ἀρχιερέων, ὅτι: « ἡ Ἐκκλησία τοῖς ἱεροῖς κανόσι καὶ τῇ ἐκκλησιαστικῇ εὐταξίᾳ πρὸ παντός καθηκόντως στοιχοῦσα » ἀποστέρ-γεται ἀφ' οὐλετικῆς διακρίσεως ἐνδοπειρούσας τὴν ἑορὴν, τὴν ἔχον καὶ τὴν διαπλὴν μεταξὺ εὐσεβῶν αὐτῆς τέκνων, ἀπ' αἰῶνων ἐν ἀδιασπαστῇ ἐνότητι καὶ ταυτότητι παραδόσεων, κρίσεων καὶ γνώμης ὑπὸ τὴν μητρικὴν αὐτῆς σκέπην διακρίοντων ». Τίς χριστιανὸς ὑγίᾳ ἔχων τὴν γνώμην δὲν συνορᾷ εὐθέως τὴν ἐνότητα τοῦ πνεύματος τοῦ διακρατοῦντος καὶ συνέχοντος τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοκράτου κατὰ τὸν μακράν καὶ πολυτάλῃ αὐτῆς βίον; Τίνος χριστιανοῦ ἀθρόωτον ἔχοντος τὴν δεινότητα καὶ τὸ φρόνημα ἀδιάφθορον δὲν διδάσκει τὸν νοῦν καὶ δὲν περιγορεῖ τὴν ψυχὴν ἢ εἰς δάκρυα εὐγνωμοσύνης ἡμᾶς ἐπικλῶσα στοργὴ τῆς ἁγίας Μητρὸς, τῆς ἐπιμελῶς περιεπουσῆς τὰ τίμια ἡμῶν πάτρια;

Πρὸς τὰ ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ ἐγγράφου κεφαλῇ διὰ μακρῶν ἐκτεθειμένα ἐνέχυλλον ἐπέθηκεν ὁ Φώτιος τὸ τέλος, ἐν ᾧ καὶ παρκαμύβεται πάντα, ὅστις περὶ τὴν μετάνοιαν βραδύνει ὅψι ποτε ἀνένηψεν αἰνότητος **τὴν καθ' αὐτὸν ἐρημίαν καὶ τὸ ἀκέφαλον τε καὶ ἀπροσάτευτον καὶ ἀλλόφυλον τοῦ φρονήματος**. Τὸ τέλος τοῦτο εἶναι ὑποτιθεμένου ἁμαρτωλοῦ μεταννοῦντος καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐνθέου Φωτίου διδασκτικώτατος διάλογος, ὃν καὶ εὐληπτον ὄντα παρκατέμει αὐτολεξεί ὅλον:

« Ἄρ' ἐπείδ' οὕτω τὸ κατ' ἐμὲ συνήνεθ' ἡ, ἀκέρδης μοι λοιπὸν ἢ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καταφυγῇ, οὐδ' ἀνάγκης ἔσται τοῦ σφάλματος οὐδὲ σωτηρίας ἐλπίς; »
« Καὶ μάλιστα ».

« Ἀλλὰ πῶς; ».

« Τῶν ἄλλων πλέον καὶ σφοδρότερον μισήσαντι τὴν στάσιν καὶ τὸ σχίσμα καὶ τὴν δόξαν, ἐν ᾗ σελιπόντες οἱ συστασιῶται ἀπεπῆδον καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν σπλάγγων τὸν ἑλεον ἐκζητήσαν προκτελέσθαι. Ὅν μὲν

γὰρ ὑστέρεσας ἐπὶ τῇ αὐτοῦ σωτηρίᾳ χρόνον, τοῦτον ἀναλαβεῖν οὐκ ἐνὶ οὐδ' ἴσον σεαυτὸν τοῖς προλαβούσιν ἀποφῆναι δύναιο δ' ἂν τῷ τόνῳ τῆς προθυμίας καὶ τῷ καθρωτάτῳ τῆς ἐπιστροφῆς καὶ τῷ ὑπερβάλ-λονται μίσει τῆς προκατασχούσης ἀπάτης καὶ τῷ διαπύρῳ ἔρωτι τῆς ἐνώσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς προλαβόντας φθάσαι, εἰ βούλει δέ, καὶ πολλοὺς αὐτῶν λιπεῖν ὀπίσω ».

Γ'.

Διὰ πολλῶν πλειόνων ὁ Φώτιος πραγματοῦται περὶ τοῦ καθήκοντος τοῦ δεχομένου τὸν μεταννοῦντα καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς παραδοχῆς.

Ἐπαινῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τὴν ἀκριβῆ τῶν ἱερῶν θεσμῶν γνώσιν καὶ υπαινικτόμενος ὅτι ἄλλοι ὑπερῶσιν αὐτοῦ τῇ ἐμπερίᾳ ταύτῃ, ἀποφαίνεται ὅτι τὰς ὑποθήκας ρυθμίζουσιν αὐτοῦ τοῦ δεσπότη καὶ θείων ἀνδρῶν φωναὶ καὶ πράξεις μᾶλλον ἢ λογισμῶν κρίσεις. Εἰς ὁποῖον δόξαν καὶ τιμὴν ὁ τοῦ γένους Σωτῆρ ἀναφέρει τὴν μετάνοιαν τῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπιστρεφόντων, τοῦτο λαμπρῶς δηλοῖ ὁ λόγος αὐτοῦ **χαρὰ γίνεται ἐν οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μεταννοῦντι**. Ὁ μὴ χείρων ἄρα ὑπερβαλλόντως ἐπὶ ἀνθρώπῳ, οὗ ἡ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή εἶναι χαρὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ εὐφροσύνη τῶν ἁνῶν δυνάμεων, οὗτος καὶ τὴν φύσιν ὑβρίζει καὶ τὰς οὐρανίους τάξεις εἰς μίτος κινεῖ. « Καὶ τί λέγω τὰς οὐρανίους τάξεις, ὅπου γε καὶ αὐτὸς ὁ . . . τῶν ὅλων δημιουργὸς ἐπὶ τοσούτῳ χαίρει καὶ τὴν ἐπιστροφὴν οὕτω περισπούδαστον τίθησιν, ὡς καὶ τοῖς ἰδίοις ὤμοις οὐκ αἰσχύνῃν ἔχει τὸν πεσόντα λαβεῖν καὶ τῷ πατρὶ προσάγαγεῖν καὶ κοινὴν . . . τὴν ἐορτὴν ὑποστήσασθαι; ».

Καὶ ἄφρον καὶ δικυγὴ ἐκ τῆς μεγάλης αὐτοῦ ψυχῆς προχέει ὁ πατριάρχης τὰ νέματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς στοργῆς.

« Ὅρας ὅσα ἡμᾶς παρκαλεῖ προθύμως καὶ περιχαρῶς τὴν τῶν πλησίων ὑποστροφὴν ὑποδέχεσθαι; Ἡ φύσις, ὁ νόμος, ἡ τῶν ἀγγέλων ἀγαλλίασις . . . αὐτοῦ τοῦ πλάστου τῆς φύσεως ἡ τοσαύτη σπουδὴ καὶ χαρὰ καὶ ἐπιμέλεια . . . Προσῆλθεν ἀποστραφεὶς τῆς πλάνης ὁ ἀδελφός; Φιλανθρώποις σπλάγγνοις ὑποδεξάμεθα, κεχαρισμένῳ προσώπῳ περιπτωζόμεθα, ἐναγκαλισόμεθα πατρικῶς, μηδὲν τῶν φθασάντων οὐκ ἐπίσω, μηδὲ τῆς προλαβούσης ἔχρας τοῖς λειψάνοις τὸ πρόσωπον συσχηματίσωμεν . . . Ἀλλὰ τί; αὐτῆς τῆς καρδίας πάσῃ κηλίδι μίσους ἀποτριψόμεθα καὶ τὴν ὄψιν τὰ ἐνδον τῷ προσίοντι εὐαγγελιζομένην ἐπιδείξωμεν . . . Οὕτως ἀνθρώπῳ δικαστάντι τοῦ πτω-

μπος βεβαιούται ἡ ἀνάστασις, οὕτω στηρίζεται πρὸς διόρθωσιν, οὕτω κοινωνοὶ καὶ ἡμεῖς τῆς τοῦ πλησίον σωτηρίας εὐρισκόμεθα, οὕτω συνεργοὶ τῆς δεσποτικῆς προνοίας καὶ τῆς ἐκείθεν αὐτῷ φουμένης εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλιέσεως. Ὁ οὕτως ἐκυτόν πρὸς τὴν τοῦ πλησίον καταρτίσας διάθεσιν οὐδὲν τῶν ὑποῦλων ἔνδον ὑποθάλλει, οὐδὲν τῆς παλαιᾶς ἀχθηδόνος διὰ μνήμης φέρει, οὐδεμίαν πράξιν εἰς ἔχθρην ὁρῶσαν λογισμοὺς ἀναστρέφει, οὐδὲν τῶν ἐκείθεν τὴν γένεσιν ἐχόντων ῥημάτων διὰ χειλέων προάγει· τὸ γὰρ πρὸς τὸν πλησίον ἀληθινὸν φίλτρον ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς μνήμης ἀπαλείφει, τῶν λογισμῶν ἀπελκύνει, τῆς γλώσσης ὑπερορίζει».

Καὶ ἐκ τῆς περὶ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ παραβολῆς δὲ (Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. ιε' 11—32) γενναῖα τὰ ἐπιχειρήματα ἀντλεῖ ὁ πατριάρχης, ὑπομινύσκων τὴν ἀποστασίαν, τὴν μακρὰν πλάνην, τὴν τῆς οὐσίας δαπάνην, τὴν τροφὴν τῶν χοίρων, εἴτα δὲ τὴν μεταμέλειαν καὶ τὴν πρὸς τὸν πατέρα ἐπάνοδον. Μία εὐλακρινούσ μετανόιας φωνὴ πάντα καταργεῖ τὰ πάθη, διανοίγει τὰ πατρικά σπλάγχνα καὶ τὸν τὸ γένος ὑβρίσαντα εὐθὺς εἰς τοῦ υἱοῦ ἐπανάγει τὴν τάξιν, περιβάλλει αὐτόν τὴν πρώτην στολὴν καὶ θύει τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. «Ἀλλ' ἡ λαμπρὰ πανδαισία καὶ ὁ δακτύλιος καὶ οἱ χοροὶ καὶ ἡ πανηγυρίς καὶ ὅσα ἄλλα ἐν τῇ ἀνευρέσει τοῦ ἀπολωλὸτος παιδὸς ὁ φιλότεκνος ἐορτάσας πατὴρ φιλάνθρωπίας ἡμῖν καὶ συμπαθείας δείγμα καταλείπει τίνα ἂν ψυχὴν οὐχὶ συμπαθῶς καὶ φιλοφρόνως ἔχειν πρὸς τοὺς ἐπιστρέφοντας λίαν διεγείρει;».

Καὶ πῦρ οὐρανίου ἀγάπης διαφλέγει τὰ σπλάγχνα τοῦ πατριάρχου, ὅταν οὕτως, μετανοοῦντός τινος τὸν θόρυβον φηναζόμενος, τὴν αἰσχύνην, τὴν δειλίαν, ἀποφρίνεται ὅτι τῶν πληγῶν τούτων ἱσασί μετὰ τὴν ἄνωθεν πρόνοιαν οὐδεμία ὑπάρχει ἄλλη ἢ ἡ σοφὴ καὶ φιλάδελφος τοῦ ὑποδεξαμένου ποιμένου μέθοδος· «Ἐκεῖνος μόνος δύναται τὸν τοσοῦτον σάλον κατευναῶσι, τὸν τάρachον κατακοιμῆσαι, ἀμβλῦναι τὰ κέντρα, τὰς ὤτειλάς ἐπουλώσκει, ὅμμη δεικνύς ἱλαρόν, ἥθος ἡμερόν, πρόσωπον φειδρόν» καὶ πάλιν· «ὦν μετὰ τῆς ἄνωθεν ροπῆς καὶ προμηθείας ἐν ἀμυντήριον καὶ θυρεὸς εἰς τὸν πανταχόθεν βαλλόμενον ὑπερσπίζων, ἢ τοῦ ποιμένου πανταχόθεν φροντίς καὶ σποργὴ καὶ πρόνοια καὶ εὐμένεια».

Ἐκ τῶν θεῶν ἀνδρῶν ὁ Φώτιος τῷ ἀρχιεπισκόπῳ Θεσσαλονίκης Παύλῳ προβάλλει τὸν ἀπόστολον Παῦλον, ὅστις περὶ πασῶν μεριμνῶντων Ἐκκλησιῶν ἀναφωνεῖ τὰ θεσπέσια (Πρὸς Κορινθ. Β', ια' 29)· «Τίς ἀθε-

νεὶ καὶ οὐκ ἀσθενᾷ; Τίς σκανδαλίζεται καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;»

«Ὁρᾷς;» ἐπιφέρει ὁ πατριάρχης· «Τοῦ συγγενοῦς ἐν πτώματι κειμένου καὶ αὐτὸς τῷ βόθρῳ συνεπεκλίνετο καὶ τὸ σύντριμμα τοῦ καταπεσόντος ἐν τῇ ἰδίᾳ ψυχῇ περιέφερεν· οὕτω διαναστῆναι βουλομένη τὴν χεῖρα προέτεινεν· οὕτω θεραπεῖαν ἐπιζητοῦντι ἐκίονα τὸ φάρμακον· οὕτω διόρθωσιν ἔβλεπε καὶ πρὸς τὸν ἀπεγνωσμένον τῇ γνώμῃ συνήπτετο».

Καὶ διὰ θαυμαστοῦ ἐπιλόγου συμπληροῖ ὁ πατριάρχης Φώτιος τὸ θαυμάσιον αὐτοῦ γράμμα·

«Ἡμεῖς γεγονότες οὐκίτρυμονες καὶ τὰς δεσποτικὰς ἐντολάς καὶ παραινέσεις καὶ τὰς φιλανθρώπους ἐκείνας πράξεις καὶ τὰς σωτηρίους παραβολὰς, τοῦ Παύλου τὰς φωνάς, τὸν δρόμον, τὰ ἔργα, τὸν ἀγῶνα, τὰ ἄλλα, τὴν φλεγόμενην ψυχὴν, τὴν ὑγιαίνουσαν νόσον . . . ταῦτά τε καὶ τὴν φύσιν καὶ τὴν πλάσιν καὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ διὰ τὰς πάντας ταῖς τῆς καρδίας πλαστὴν ἐγκεκαυμένα περιφέροντες . . . ταῦτα καὶ τὰ παραπλήσια μελέτην καὶ βίον καὶ σωτηρίαν, ὃ ἱερὰ κεφαλὴ, ποιούμενοι, τοὺς ἀδελφοὺς προστρέχοντας ἄσμενοι καὶ μετὰ πάσης χρηστότητος καὶ φιλοστοργίας ὑποδεχόμεθα. Ἄν τούτοις στοιχειώσωμεν ἐκείτους καὶ ἀξίους παρασκευάσωμεν τοῦ τηλικούτου χαρίσματος . . . οὐ μόνον τοὺς ὁλοψύχως πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ καταφεύγοντας Ἐκκλησίαν ὡς ἀληθεῖς ποιμένες τῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ μάνδρας καὶ ἀγέλης ἀδιασπάστους τηρήσωμεν, ἐπὶ ὕδατος ἐκτρέφοντες ἀναπαύσεως καὶ εἰς τόπον χλόης τὴν ἀρετὴν νεύοντες αὐτοὺς καὶ χλοοφοροῦντας κατασκηνοῦντες, ἀλλὰ καὶ τοὺς διαταραγμένους ταρασσομένους καὶ μὴν καὶ τοὺς εἰς ὄρη καὶ ἐρημίας ἀποσκιρτήσαντας καὶ διαπλανωμένους πρὸς τὴν ὁδὸν ἐκκαλεσάμενοι τῆς ἀληθείας, εἰς τὸν αὐτὸν τῆς σωτηρίας λειμῶνα συγκατασκευάσωμεν φέροντες τὰ βάρη, παρῶντες τὴν ὀλιγωρίαν, τοὺς γογγυσμοὺς διαλύοντες, τὴν ὁλοψυχὴν ἀνοχὴν μεγαλόφρονι θεραπεύοντες. Τοῦτο γὰρ τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης, ἣν ὁ Χριστὸς ἡμῖν ἔχαρίσατο, μαρτύριον ἀψευδές».

Δ'.

Ἐμπλεων τῆς τοιαύτης ἀγάπης τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τὴν μεγάλην εἶχεν ὁ Φώτιος, ὅστις πρὸς τὸν γείτονα χώρας ἄρχοντα Μιχαὴλ τὴν ἐξῆς ἀπηύθυνεν ἐπιστολήν.

«Ὁσάκις ἂν τοῖς ποθεινοῖς καὶ ἡγαπημένοις τῆς ὑμῶν θεοφροσύνης ἐξουσίας ἐντύχωμεν γράμμασι, τοσαυτάκις ἀναψυρούμεθα τῷ πνεύματι καὶ πλείον· εἰς δόξαν τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν διανιστάμεθα, οὐχ ὅτι μόνον ἐξ ἡγαπημένου λίαν καὶ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἐκθεσίς Μητροπολίτου Πελαγονείας

Παναγιώτατε Δέδοτα,

Μετὰ μακρὰν ἀνάπαυσιν, τὸ βουλγαρικὸν Κομιτάτον ἐπανελάβε το ἀπαίσιον ἔργον τοῦ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Πελαγονείας.

Καὶ δὴ α') τῇ 15 Μαρτίου, ἐν Μοναστηρίῳ, ἐν τῇ κεντρικῇ ὁδῷ Χαμηλιᾷ, πλησίον τῆς μητροπόλεως, ἐπυροβολήθη ὁ ὁμογενὴς Πέτρος Γιάγκου, ἄγκμας, ἡλικίας 30 περίπου ἐτῶν, ἐνῷ εἰσῆρχετο εἰς τὸν οἶκόν του· ἢ τοῦ δολοφόνου σφαίρα, βλάψα αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς, ἀπῆκεν ἄπνου.

β') Αὐτῇμερὶ, περὶ τὴν 11 ὥραν τῆς ἐσπέρας, ἐν ᾧ οἱ ἐκ τοῦ χωρίου Λυσολαῦ ὁμογενεῖς Ἰωάννης Τάλης Τσιντάρης, ἐτῶν 28, Ἰωάννης Νεδέλκου, ἐτῶν 30, Σίμων Μάρκου, ἐτῶν 35 καὶ Κώστος Τόλου ἐτῶν 26, ἐπέστρεπον ἐκ τῆς ἀγορᾶς Μοναστηρίου εἰς τὸ χωρίον των, ἐνέπεσον εἰς βουλγαρικὴν ἐνέδραν. Δύο δηλ. κομιτατζίδες ἐπιπτοι, φέροντες στολὴν τούρκικων χωρικῶν, ἐπέπετον ἐξ ἀπῆνης κατ' αὐτῶν πυροβολοῦντες· ἐκ τῶν τεσσάρων ὁ μὲν Ἰωάννης Τάλης διεσώθη, ὁ δὲ Ἰωάννης Νεδέλκου (οὗ ὁ ἀδελφὸς Χρήστος ἐφονεύθη κατὰ τὸ παρελθὸν φθινόπωρον ὑπὸ τῶν Βουλγάρων) ἐπληρώθη εἰς τὸν μηρόν καὶ νοσηλεύεται ἐν τῷ Δημοτικῷ Νοσοκομείῳ, οἱ δὲ Σίμων Μάρκου καὶ Κώστος Τόλου ἐφονεύθησαν, ἀρέντες ἀπωφανισμένους καὶ ἐρήμους σύζυγον μετὰ 4 τέκνων ὁ πρῶτος καὶ σύζυγον καὶ γονεῖς ὁ δεύτερος. Ἡ κηδεὶα αὐτῶν ἐγένετο τῇ 16 ἐν τῷ χωρίῳ Λυσολαῦ δι' ἱερέως ἀποσταλέντος ὑπὸ τῆς Μητροπόλεως, καθότι ἀπὸ τῆς πυρπολήσεως τῆς αὐτοῦ μεγάλης καὶ πλουσίας Μονῆς τῶν Ταξιαρχῶν καὶ τοῦ φόνου τοῦ προεστώτος αὐτῆς Ἀθανασίου Σλαβάκου, οὐδεὶς ἱερεὺς τοῖς νὰ ἐγκτασταθῇ ἐν τῇ Μονῇ καὶ ἐν τῷ χωρίῳ, θεραπεύονται δὲ αἱ θρησκευτικαὶ τῶν ὀρθοδόξων ἀνάγκαι ὑπὸ τῶν ἐφημερίων τῆς Μητροπόλεως, ἐκαστοτε ἀποστελλομένων.

Ἡ ἐνάρξις αὐτῆς τῆς δράσεως τοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Πελαγονείας δέον νὰ ἐφεύκωσιν τὴν προσοχὴν τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ὡς θὰ ἐφείκωσιν ἀναμφιβόλως τὴν μέριμναν τῆς Σ. Κυβερνήσεως.

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

23 Μαρτίου 1907.

† Ὁ Πελαγονείας ΙΩΑΚΕΙΜ

Ἐν Θεσσαλονίκῃ
ΠΕΤΡΟΣ Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τὸ ἐν Παρίσις τηλεγραφικὸν Πρακτορεῖον «L' Information» δημοσιεύει τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ ἡμερομ. 7 Ἀπριλίου:

«Ἡ ρουμανικὴ πρεσβεία διαψεύδει κατηγορηματικῶς ὅτι κουτσουβλαχικὰ χωρία τοῦ [καζά] Κατερίνας τοῦ βιλαετίου Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ καζά Κατορίας τοῦ βιλαετίου Μοναστηρίου ὑπέβαλον εἰς τὸ Οἰκουμένικον Πατριαρχεῖον ἀναφορὰς ἐκπραξούσας τὴν ἀφοσίωσιν των πρὸς τοῦτο καὶ πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος. Αἱ τοιαῦται ἀνακοινώσεις, κατὰ τὴν παρούσαν στιγμὴν, εἰσὶν ἐξόχως σκόπιμοι.»

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως παραπέμπωμεν τὸ Πρακτορεῖον «L' Information» καὶ τοὺς παρασχόντας εἰς αὐτὸ «τὰς κατηγορηματικὰς διαψεύσεις των» εἰς τὰ ὑπ' ἀριθμὸν 11 καὶ 12 (ὑπὸ ἡμερομ. 17 καὶ 24 Μαρτίου) φύλλα τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐνθα εὐρήσουσι παρατιθέμενα, αὐτοῦσια, τὰ κείμενα τῶν ἐν λόγῳ ἀναφορῶν τῶν Κουτσουβλάχων, ἅμα δὲ καὶ πάσας τὰς σχετικὰς λεπτομερείας περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀναφορῶν αὐτῶν, τῆς ἡμερομηνίας, τῶν ὀνομάτων τῶν κομῶν καὶ χωρίων, τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τοῦ ποιοῦ τῶν ὑπογραφῶν, μετὰ καὶ ἱκανῶν ἐτέρων συναφῶν πληροφοριῶν.

Ἐκθεσις τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλιππουπόλεως.

Παναγιώτατε Δέσποτα.

Κατ' ἐπίσημον ἀνακοίνωσιν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν κ. Στάντσοφ πρὸς τὸν διευθύνοντα τὸ ἐν Σοφίᾳ Διπλωματικὸν Πρακτορεῖον τῆς Ἑλλάδος κ. Καραπάνου, ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις προέβη εἰς τὸν σχηματισμὸν Ἐπιτροπῆς πρὸς μελέτην τῶν ἀρπαγῶν, καὶ τῆς νοσφίσεως τῶν ἡμετέρων ἐκκλησιαστικῶν καὶ εκπαιδευτικῶν καθιδρυμάτων.

Ἡ εὐθις αὕτη βεβαίως θὰ ἐμπόνησεν ἐκπληξιν διότι ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις, διὰ τε τοῦ νομάρχου Φιλιππουπόλεως καὶ διὰ τοῦ ἰδίου πρωθυπουργοῦ πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν ἥτις ἐνεφανίσθη ἐνώπιον αὐτοῦ ἵνα παραστήσῃ αὐτῇ τὴν ἀπόρητον κατάστασιν τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς ἐπαρχίας Φιλιππουπόλεως, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιτροπὴ εἰργάζετο, ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός, πρὸς μελέτην τοῦ ζητήματος.

Πρὸ 22 ἔτι ἡμερῶν, ὁ θανάων πρωθυπουργὸς Δ. Πετκόφ διεβεβαίωσε ἐγκριτοῦν πολίτην τῆς ἡμετέρας κοινότητος, ὅτι ἡ καταρτισθεῖσα ἐπιτροπὴ ἐργάζεται μετὰ ζήλου καὶ δραστηριότητος καὶ ὅτι, λίαν ταχέως, θὰ ὑπέβαλε τὸ πόρισμα τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐνώπιον τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου διὰ τὰ περαιτέρω. Ἐνῷ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου, κατὰ τὰς ἐπισήμους διαβεβαιώσεις καὶ ἀνακοινώσεις τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ἐπιτροπὴ εἰργάζετο «μετὰ ζήλου καὶ δραστηριότητος, καὶ ἀνεμύνητο τὰ πόρισμα τῶν ἐργασιῶν καὶ μελετῶν τῆς», αἴφνης ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀνακοινεῖ ὅτι ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις προέβη εἰς τὸν σχηματισμὸν Ἐπιτροπῆς ὅπερ, ἡλίου φαινότατον, μαρτυρεῖ, ὅτι ἀπὸ ἐπὶ μνηῶν σκοπίμως παρελκεῖται τὸ ζήτημα, ἵνα κατωρθωθῇ ὅτι πᾶς ὁ νοῦν ἔχων νοεῖ.

Ἄλλ' ἀνζηρῶν τῶν σκοπῶν τῶν διὰ τῶν παρελκυτέων τούτων ἐπιδικωμένων, τὸ φανερόν εἶνε ὅτι, ἐνῷ διὰ τῶν διαφόρων συνεντεύξεων τῶν μελῶν τῆς πρὸς διφόρους εὐρωπαίους δημοσιογράφους, ἐνῷ δι' ἐπισήμων ἀνακοινωθέντων καὶ ρητῶν καὶ κατηγορηματικῶν δηλώσεων ἐν τῇ «Συβράνιε» καὶ διὰ τοῦ ἡγεμονικοῦ λόγου ἐχαρακτήρισε τὰς κακουργίας τοῦ Ἰουλίου ὡς λυπηρὰ συμβάντα, ὡς δυστυχήματα διὰ τὴν Ἠγεμονίαν, ἤδη αὕτη ἡ κυβέρνησις προβάλλει εἰς ἐπισήμους ἀνακοινώσεις, ὅτι αἱ ἀρπαγαὶ καὶ αἱ καταστροφαὶ θ' ἀποτελέσωσι τὸ ἀντικείμενον μελέτης Ἐπιτροπῆς, ἧς τὸ ἔργον ἔσται οὐχὶ ἡ ἐξορκισμὸς τοῦ μεγέθους τῶν ζημιῶν καὶ τοῦ ποσοῦ, ὅπερ δέον

νὰ χορηγηθῇ τοῖς ποθοῦσιν, ἀλλὰ τὸ ζήτημα «κατὰ πόσον ὑπάρχει σφετερισμὸς τῶν ἡμετέρων νῶν, σχολῶν, μονῶν καὶ κοινοτικῶν καθόλου κτημάτων».

Ἄλλ' οἷα βλασφημία κατὰ τῆς ἀληθείας, κατὰ τῆς συγχρόνου ἱστορίας!

Ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις συνιστᾷ Ἐπιτροπὴν ἵνα ἀποφανθῇ περὶ καθιδρυμάτων καὶ κτημάτων, τῶν ὁποίων οἱ ἱδρυταὶ καὶ δωρηταὶ οἱ μὲν ζῶσιν ἔτι, οἱ δὲ μόλις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀπεβίωσαν. Ὁ κ. Γρηγόριος Μαρσολής, ὁ ἱδρυτὴς τῆς ὁμωνύμου αὐτῇ σχολῆς ἦν πρὸ 22 μόνον ἐτῶν διὰ δαπάνης ἑκατοντάδων χιλιάδων φράγκων ἱδρυσε, ζῇ καὶ δὲν εἶνε ἀσημὸς τις, ἀλλὰ σύμβουλος τῆς Α. Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν καὶ πρώην δῆμαρχος Ὀδησσοῦ· ἀλλ' ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις, χωρὶς νὰ λάβῃ τοῦτο ὑπ' ὄψιν, σχηματίζει Ἐπιτροπὴν, ἵνα ἐξετάσῃ κατὰ πόσον ἡ Μαρσολεὺς σχολὴ ἀνήκει τῇ ἑλληνικῇ Κοινότητι Φιλιππουπόλεως.

Ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἀνθίμος Παναγιωτόπουλος, ὁ προεστάντων τῆς ἀρπαγῆς καὶ δεινῆς βεβηλωθείσης μητροπολιτικῆς ἡμῶν ἐκκλησίας τῆς ἀγίας Μαρίας, εὐρητὰ ἔτι ἐν τῇ ζωῇ καὶ δὲν ἀπηλλάχθη τῆς κυπώσεως, ἣν ὑπέστη περιερχόμενος τὰς πόλεις τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τῆς Ρουμανίας, ἵνα ζητήσῃ τὸν ὁβολὸν τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλογενῶν Ἑλλήνων, δαπάνης τῶν ὁποίων, πρὸ 18 μόνον ἐτῶν, ἱδρυσε τὸ μεγαλοπρεπὲς μητροπολιτικὸν ἡμῶν μέγαρον· ἀλλ' ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις προβάλλει εἰς καταρτισμὸν Ἐπιτροπῆς ἵνα μελετήσῃ κατὰ πόσον τὸ μητροπολιτικὸν ἡμῶν τοῦτο μέγαρον εἶνε ἱδρυμὰ ἑλληνικόν.

Δὲν συνεπληρώθη ἔτι 50ετία ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀρχιμανδρίτου Νικοδήμου, ἱδρυτοῦ τοῦ ὁμωνύμου αὐτῇ νηπιαγωγείου, ὅπερ μετὰ τῶν ἄλλων εκπαιδευτικῶν καθιδρυμάτων ἠρπάγη κατὰ τὸν ἀπαισίον Ἰούλιον· ἡ δὲ βουλγαρικὴ κυβέρνησις σχηματίζει Ἐπιτροπὴν, ἵνα μάθῃ κατὰ πόσον ἡ σχολὴ αὕτη εἶνε Ἑλληνικὴ.

Ἡ σχολὴ τοῦ ἀγίου Κωνσταντίνου, ἥτις εὐρίσκειται ἐν τῇ περιβολῇ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν ἀγίων καὶ ἰσχυροστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἱδρύθη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, δαπάνης τῆς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει κοινωφελῶς ἐργαζομένης ἀδελφότητος τῶν ἑλληνίδων κυριῶν «Εὐρυδικῆς»· ἀλλ' ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις καταρτίζει Ἐπιτροπὰς, εἰς ἧς ἀναθέτει νὰ ἐξακριβώσωσι κατὰ πόσον ἡ ὑπὸ τῶν ἑλληνίδων κυριῶν ἱδρυθεῖσα καὶ συντηρουμένη ἑλληνικὴ σχολὴ τοῦ ἀγίου Κωνσταντίνου εἶνε ἑλληνικὴ.

Ἐν τῇ περιβολῇ τῆς σχολῆς τῆς ἀγίας Παρσκευῆς, πρὸ 4 ἐτῶν ὁ Ἑλληνικὸς Φιλαρμονικὸς Σύλλογος τῆς

ἡμετέρας πόλεως ἱδρυσε συσσίτιον, ἐν ᾧ ἐτρέφοντο κατ' ὅλην τὴν διάρκεια τοῦ σχολικοῦ ἔτους, δαπάναις τῶν φιλοφρόνων μελῶν αὐτοῦ, 200 ὄρρακοι καὶ πτωχοὶ Ἑλληνοπαιδεῖς· ἀλλὰ καὶ ἡ κυριότης τοῦ συσσιτίου τούτου τοῦ Ἑλληνικοῦ συλλόγου ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τῆς μελέτης καὶ ἐρεύνης τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς τῆς ἀγίας Μαρίας ἱδρύθη ἐν ἔτει 1853, ἐν ἐποχῇ δηλαδή, κατ' ἣν ἀπὸ ἀρκου εἰς ἄρκον τῆς Βουλγαρίας οἱ Βούλγαροι εἶχον ἀρχίσαι τὸν πόλεμον ἐκνῆτιον παντός ὅτι ἑλληνικόν. Κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, οὗτοι, τεταρωμένοι ὑπὸ τοῦ μίσους καὶ τοῦ πάθους κατὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἀπεπειρώθησαν νὰ φονεύσωσι τὸν τότε μητροπολίτην Φιλιππουπόλεως Χρύσανθον, τὸν καὶ ἱδρυτὴν τῆς Ἐκκλησίας. Καθόλου λοιπὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἱδρύσεως τοῦ περι οὗ ὁ λόγος ναοῦ οὐδεμία σχέση καὶ κοινωνία ὑπῆρχε μετὰ τῶν δύο στοιχείων καθόσον ἡ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀνταρσία εἶχεν ἦδη ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Φιλιππουπόλεως ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ 1847. Ἐπομένως οὐδεὶς Βούλγαρος συνῆλθεν εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ.

Ὁ ἱερός ναὸς τοῦ ἀγίου Χαραλάμπους, ὁ ἐν τῇ προκτινῇ τοῦ Μωκρίου καὶ ὁ ὁποῖος ἱδρύθη μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1850 ἀρπαγὴν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τοῦ παλαιοῦ ναοῦ, εἰς ὃν ἐκκλησιάζοντο Βούλγαροι τε καὶ Ἕλληνες, εἶνε ἱδρυμὰ τῶν κόπων καὶ μόχθων τοῦ πρὸ 10 ἐτῶν ἀποβιώσαντος ἱερέως πατῆρος Δημητρίου, ὅστις οὐ μόνον βουλγαρικὸν ὁβολὸν ἕνα δὲν ἐδέχθη, ἀλλ' οὐδ' ἐπέτρεπε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ἱερόν τούτον ναὸν Βούλγαρος· τοῦτο δέ, ἵνα μὴ βραδύτερον χρησιμεύσῃ εἰς τοὺς Βουλγάρους ὡς ἐπιχειρήμα πρὸς κατάληψιν αὐτοῦ.

Οἱ ἱεροὶ ναοὶ τοῦ ἀγίου Δημητρίου ἀγίου Κωνσταντίνου καὶ τῆς ἀγίας Παρσκευῆς ἱδρύθησαν ὁ μὲν πρῶτος ἐν ἔτει 1834, οἱ δὲ ἐν ἔτει 1836. Ἄλλ' ὅτι οὐδ' εἰς τὴν ἱδρυσιν τῶν ναῶν τούτων συνετέλεσαν οἱ βούλγαροι κατακρίνεται ἐκ τῶν ἀκολουθῶν:

Ἐν Φιλιππουπόλει μέχρι τοῦ 1817 οὐδεὶς Βούλγαρος εὐρίσκειτο. Ὁ πῶτος Βούλγαρος, ὅστις κατέβηκεν ἐν Φιλιππουπόλει, ἦν ὁ ἐκ Κοπριβιστίτης, κομποπόλεως ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ Αἵμου κειμένης, Βλάχος Τσίτσος, τὸν ὁποῖον ἐν ἔτει 1823 ἡ προμουρική καὶ πλουσία τῆς πόλεως οἰκογένεια τῶν Γκιουμουσγερανέων ἔλαβεν ὡς γαμβρόν. Μετ' ὀλίγον ἀφίκοντο ἐκ τῆς αὐτῆς κομποπόλεως οἱ ἀδελφοὶ Στουγλινόβις καὶ Τσαλόγλου, ἐξ ἀδελφῶν τοῦ πρώτου, καὶ ἄλλοι τινές, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν δὲν ὑπερέβη τὰς 10—15 οἰκογενεὰς μέχρι τοῦ 1859. Ἡ ἐν τῇ πόλει βουλγαρικὴ σχολὴ ἐν ἔτει 1860 περιεῖχε μόνον 67 μαθη-

τάς, ὧν οἱ 50 ἦσαν ἐκ τῶν περιχώρων καὶ προαστείων καὶ μόνον οἱ 17 ἦσαν τέκνα Βουλγάρων Φιλιππουπολιτῶν ἢ ἐν Φιλιππουπόλει οἰκούντων Βουλγάρων. Τῷ 1859 οἱ ἐφημέριοι πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν τῆς πόλεως, δι' ἀναγραφῆς αὐτῶν πρὸς τὸν τότε Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ τὴν περὶ αὐτῶν ἱερὰν Σύνοδον, καταγγέλλοντες τὰς ἐνεργείας τῶν Βουλγάρων πρὸς ἀρπαγὴν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου ἔγραψαν: «Τὰ αἰτία τὰ κινήσαντα τὰς ταραχὰς ταύτας εἶνε εἰς ἡμᾶς παντάπασιν ἄγνωστα. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι αἱ ἀπὸ τινος κειροῦ ἐλθοῦσαι ἐκ τῶν χωρίων 10 ἢ 15 τὸ πολὺ οἰκογένειαι βουλγαρικαί, ἐν ᾧ κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἡσυχαι καὶ ἐκκλησιαστικὸν εὐχάριστος μετ' ἡμᾶς, ἀμειψόμεναι νὰ φρίωνται πιστὰ θιασῶνται τῶν καθεστώτων, αἴφνης πρὸ ὀλίγου κειροῦ ἤρχισαν νὰ ζητῶσι καινοτομίας καὶ νὰ θέλωσι ν' ἀποβουλγαρίσωσιν ἐκκλησίας, τὰς ὁποίας οὔτε ἀγγέλλουν οὔτε διατηροῦσι, καθὼ ὀλίγιστα, καὶ εἰς τὰς ὁποίας πρὸ χιμημονεῦτων χρόνων, κατ' ὅσον ἡμεῖς καὶ ἄπαντες οἱ πολῖται γνωρίζομεν, ἐτελοῦντο αἱ ἱεροτελεστίαι εἰς τὴν πάτριον γλῶσσαν, τὴν ἑλληνικὴν διότι αὕτη ἡ γλῶσσα ἐνταῦθα ὀμιλεῖται, καὶ ἐπομένως εἰς ταύτην ἡμεῖς, ἀπὸ 25 ἐτίας ἐφημέριοι, ἐτελοῦμεν τάς τε λειτουργίας, ὡς μὴ γνωρίζοντες ἄλλην γλῶσσαν, καθὼ καὶ οἱ πολῖται, ἐκτὸς τῆς πατρίδος ἑλληνικῆς».

Αὐτὸς ὁ Νάιδεν Γκέωφ, ὁ περισσότερον πάντων τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καταπολεμήσας καὶ συκοφαντήσας, ἐν τῇ αὐτοβιογραφίᾳ του, ἧς περιεκτοαὶ ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ βουλγαρικῇ περιοδικῇ «Σφρετλιν» ὁμολογεῖ, ὅτι ἐν ἔτει 1848, ὅτε τὸ πρῶτον ἀφίκετο εἰς Φιλιππουπόλιν ἵνα θέσῃ τὰς βάσεις τοῦ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας διαγμοῦ, εὗρε τὴν πόλιν ἔχουσαν ὅψιν Ἀθηνοπούλεως.

Ἀποδεικνυμένου λοιπὸν ὅτι ἄπασαι αἱ βουλγαρικαὶ οἰκογένειαι τῆς Φιλιππουπόλεως, ἐν ἔτει 1859 ἔτι, ἐμετροῦντο ἐπὶ τῶν δακτύλων, καταπίπτει ἄφ' ἐκείνης πᾶσα ἀξίωσις ἐπὶ τῶν ἐν ἔτει 1834 καὶ 1836 ἱδρυθέντων ἱερῶν ναῶν τοῦ ἀγίου Δημητρίου, ἀγίου Κωνσταντίνου καὶ ἀγίας Παρσκευῆς.

Ἐννοεῖται, ὅτι πάντα ταῦτα εἰσι γνωστά τοῖς διευθύνουσι σήμερον τὴν Ἠγεμονίαν, διότι εἰσὶ γεγονότα σύγχρονα· ἀλλὰ τοῦτο οὐδαμῶς καλύει αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ καθιστῶσι τὰς ἀρπαγὰς τῶν ἱερῶν τούτων ναῶν τὸ ἀντικείμενον μελέτης ἰδιαιτέρων Ἐπιτροπῶν.

Οὐδεὶς ἀγνοεῖ, ὅτι αἱ δύο ἐνοριακαὶ ἐκκλησίαι τοῦ χωρίου τῆς Κουκλίνης, ὡς καὶ αἱ σχολαὶ αὐτῆς ἱδρύθησαν δαπάναις τῶν κατοίκων αὐτῆς, οἵτινες εἰσιν Ἕλληες· ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις, ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς αὐτῶν ἔχει

αὐτὰς κλειστάς, ἵνα πεισθῇ ἂν οἱ Βούλγαροι χωρικοὶ τῶν βουλγαρικῶν χωρίων, τὰ ὅποια εὐρίσκονται εἰς ἀπόστασιν 1—3 ὥρων, δὲν ἔχωσι κτητορικά ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ σχολῆς δικαιώματα.

Πάντες οἱ ἐν Παζαρτζική βιοῦντες γνωρίζουσιν, ὅτι μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1859 ἀρπαγὴν τῆς ἐκκλησίας Παζαρτζικίου ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, δαπάναις τῶν Ἑλλήνων μελῶν τῆς κοινότητος, ἐν ἔτει 1861, ἰδρύθη ὁ κατὰ τὴν 20 τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου ἀρπαγὴς ἱερός ναὸς τῆς Μεταμορφώσεως· ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις ἀπὸ 7 ἡδὴ μηνῶν κρατεῖ τὸν ναὸν κλειστὸν, ὡς καὶ τὴν ἐν ἔτει 1877, ὑπὸ φιλέλληνός τινος Ἀγγλοῦ ἰδρυθεῖσαν, σχολὴν ἵνα συλλέξῃ πληροφορίας περὶ τῶν ἰδρυτῶν αὐτῶν.

Ἐν Βοδενοῖς, χωρὶς ἐν ᾧ οὐδεὶς Βούλγαρος ὑπάρχει, τὸ παρελθὸν ἔτος, δαπάναις τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου καὶ συνδρομῇ τῶν κ. κ. Μιχαήλ, Κητσίγρη καὶ ἄλλων φιλομούσων, ἰδρύθη μεγαλοπρεπὴς σχολή, ἣν κατὰ τὰ μέσχα τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου κατέλαβεν ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν σχολῶν τοῦ νομοῦ Φιλιππουπόλεως ἡ δὲ Κυβέρνησις ὥρισεν, ὅπως καὶ ἡ κυριότης τῆς σχολῆς αὐτῆς ἀποτελέσῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς μελέτης τῆς Ἐπιτροπῆς.

Τὰ ἥνω ἱστορηθέντα, Παναγιώτατε Δέσποτα, δεικνύουσι σαφῶς, ὅτι ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις, διὰ τοῦ κατάρτισμ῏ τῆς Ἐπιτροπῆς δὲν προτίθεται νὰ μελετήσῃ ἀμερολήπτως τὸ ζήτημα ἵνα ἀποδώσῃ ἡμῖν τὸ δίκαιον, ἀλλὰ ζητεῖ διὰ τοῦ τρόπου τούτου νὰ παρέλκῃ τὸ ζήτημα, ἵνα ρίπτῃ, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, στάκτην εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου καὶ νὰ δικαιολογῇ τὸ μέγα της πράξεώς, ὅτι, ἐπὶ 8 ἡδὴ μῆνας, ἐπιτρέπει εἰς τοὺς κλέπτας καὶ ἀρπαγὰς νὰ κατέχωσι τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰς σχολὰς ἡμῶν, ἡμᾶς δὲ τοὺς νομίμους κυρίους νὰ στεροῖ τοῦ δικαιώματος νὰ ἐκπληρώμεν τὰ θρησκευτικὰ ἡμῶν καθήκοντα.

Ἐν Φιλιππουπόλει τῇ 8ῃ Μαρτίου 1907.

Σ.Σ.Ε.Α. Εἰς συμπλήρωσιν τῶν ἐν τῇ ἐκθέσει ἀναγραφόμενων περὶ τῶν πρὸς τοὺς Ἑλλήνας ὀρθοδόξους διαθέσεων τῶν ἐν Βουλγαρία κυβερνώντων, ἐπιπροσθέτομεν ὅτι ὁ νέος Βούλγαρος ὑπουργὸς τῆς δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως κ. Ἀποστόλωφ, διέταξε τοὺς κυβερνητικοὺς ἐπόπτας τῶν σχολῶν νὰ ἐπαγρυπνῶσιν ἐπὶ τῆς αὐστηρᾶς τηρήσεως τῶν περὶ τῶν μὴ βουλγαρικῶν σχολείων διατάξεων τοῦ περὶ παιδείας νόμου.

Ὡς γνωστὸν, ὁ νόμος οὗτος, ὁ θεσπισθεὶς ἐπὶ καταφῶρον παραβιάσει τῆς Συνθήκης τοῦ Βερο-

λίνου καὶ τοῦ Ὁργανικοῦ νόμου τῆς Ἀν. Ρωμυλίας, ἰσοδυναμεῖ πρὸς πλήρη κατάργησιν τῶν ἑλληνικῶν σχολείων, ἵνα, οὕτω, διὰ τοῦ μέσου τούτου, ἐπιτευχθῇ ὁ καταναγκαστικὸς ἐκβουλγαρισμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, οὗτινος τὰ τέκνα ὑποχρεοῦνται νὰ φοιτῶσιν εἰς τὰς βουλγαρικὰς σχολὰς.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΤΑΤΑΙ

(Ἰδὲ τεύχος ΙΑ', ἀπὸ σελ. 161—165).

Καὶ πάλιν ἀπὸ τῶν ἐφημερίδων τῆς Θεσσαλονίκης σταχυολογοῦντες παρατιθέμεθα τὰς ἀποφάσεις τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου τῆς πόλεως ταύτης περὶ τῶν καταγγελλομένων ὀρθοδόξων ὁμογενῶν καὶ τῶν ἐπ' αὐτοφῶρον συλλαμβανομένων ταραξιδῶν σχισματικῶν βουλγάρων. Ἡ ἀθώοτης τῶν τὰ πάνδενα πασχόντων ὀρθοδόξων, οὓς συκοφαντοῦσιν αἱ ποικιλώνυμοι κατὰ τὴν Μακεδονίαν προπαγάνδαι, καταφαίνεται καὶ ἀνακηρύσσεται. Ἡ ἐνοχὴ τῶν κατὰ τῆς ὀρθοδοξίας πολεμούντων καὶ τὴν σεβαστὴν κυβέρνησιν ἐπηρεαζόντων σχισματικῶν ἀποδεικνύεται· καὶ ἡ συκοφαντία πατάσσεται παραδειγματικῶς.

Τὴν 8 Μαρτίου ἡθώθη ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου ὁ ἐκ Τρέσνης σχισματικὸς Μιχαὴλ Ἡλίου κατηγορούμενος ἐπὶ φόνῳ βουλγάρου.

—Ἐπίσης κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἐξεδικάσθη καὶ ἡ δίκη τῶν ἐκ Κεβέλλας ὁμογενῶν Ἀποστόλου Τσάρτα, Σπυρίδωνος Σωτηρίου καὶ Ἐλευθερίου Κυριακοῦ κατηγορουμένων διὰ τὸν φόνον τοῦ βουλγάρου Μίνω Ἀθανάσωφ. Μετὰ μακρὰν ἀγόρευσιν τῶν συνηγόντων κ. Φιλῶτα Παπαγεωργίου καὶ Τζεβδέτ ἐφέντη, τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, καθ' ἣν ὁ μὲν Ἐλευθέριος Κυριακοῦ ἡθώθη παμφηρεῖ, οἱ δὲ Ἀπόστολος καὶ Σπυρίδων κατεδικάσθησαν εἰς 15ετῇ δεσμὰ, ἀποκρουσθείσης τῆς προμελέτης καὶ χαρακτηρισθέντος τοῦ φόνου ὡς γενομένου ἐν ἀνέλεει ψυχῇ.

—Τὴν 12 Μαρτίου ἐπερατώθη ἡ δίκη τῶν ἐκ Μελνίκου βουλγάρων σχισματικῶν Κραστογιάν Γιώργιφ μετὰ 16 συντρόφων αὐτοῦ, κατηγορουμένων ἐπὶ ἀνταρσίᾳ. Ἐκ τῶν κατηγορουμένων ὁ κ. Πέτκωφ, Ἀθ. Νταβίτ καὶ Πέτος Στογιάν κατεδικάσθησαν εἰς 10 ἐτῶν δεσμὰ, οἱ δὲ λοιποὶ ἡθώθησαν.

—Υπὸ τοῦ κηκουργοδικαίου Θεσσαλονίκης ἡθώθη παμφηρεὶ ὁ ἐκ Μελενίκου πικτοπώλης Ἀθ. Σούτρης, κατηγορούμενος ὡς κινδηλοποιός.

—Αὐθήμερον ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις τῶν ἐκ Βλαδύβου Μπακίρτζη καὶ Βούδα, κατηγορουμένων διὰ τὸν φόνον τοῦ βουλγάρου Πέτρου καὶ τῶν ἐκ Νισίας Μήτσε καὶ Βάνου, κατηγορουμένων ὡς δικτελούντων εἰς σχέσεις μετὰ τῶν ἀνταρτῶν. Ἐκ τούτων οἱ μὲν Μπακίρτζη, ὁ Βούδας καὶ Βάνος ἡθώθησαν παμφηρεὶ, ὁ δὲ Μήτσε κατεδικάσθη εἰς τεσσάρων ἐτῶν δεσμῶν.

—Ἐπίσης ἡθώθησαν καὶ οἱ ἐκ Στρωμνίτης Μπακάλ Θωμᾶ μετὰ δύο συντρόφων, κατηγορούμενοι ὡς διατελούντες εἰς συνεννόησιν μετὰ τῶν κομιτατζιδῶν βουλγάρων.

—Τὴν 14 μαρτίου ἡθώθησαν ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου οἱ ἐκ Νεοχωρούδας ὁμογενεῖς Χρ. Κωνσταντίνου, Ἀθ. Κωνσταντίνου, Σ. Ἀθανασίου, Χρ. Γιάγκου καὶ Χρ. Σωτηρίου κατηγορουμένοι ἐπὶ ἐμπρησμῷ τῆς οἰκίας τοῦ βουλγάρου Ν. Πέτρο.

—Αὐθήμερον ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις τῶν ἐκ Μελενίκου σχισματικῶν Ἠλίας Γιδάνωφ μετὰ 7 συντρόφων αὐτοῦ. Ἐκ τούτων οἱ τρεῖς ἡθώθησαν, 5 δὲ κατεδικάσθησαν εἰς 5 καὶ 6 ἐτῶν δεσμῶν.

—Οἱ ἐκ Σερρών ὁμογενεῖς Τζωτζος Στεργίου καὶ 4 σύντροφοι αὐτοῦ, κατηγορούμενοι διὰ τὸν φόνον τοῦ βουλγάρου βιβλιοπώλου Νίκωφ, ἡθώθησαν ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου.

Τὴν 17 μαρτίου ἡθώθησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου οἱ ἐκ Ξεχωσμένης τῆς Βερροίας Μήτρος Εὐθυμίου μετὰ τριῶν συντρόφων αὐτοῦ, κατηγορούμενοι ἐπὶ ὑποθάλψει συμμοριῶν, μόνον τοῦ ἐκ Γαββατοῦ Ἐμμανουὴλ Ἰωάννου καταδικασθέντος εἰς Ζετῆ δεσμῶν.

—Τὴν 19 μαρτίου ἀπηγγέλη ἡ ἀπόφασις τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἄρρενχωγείου Γκουμέντζης κ. Δημήτρη καὶ τοῦ διδασκάλου κ. Ζήσκα, οἵτινες κατηγορήθησαν ὡς διδάσκοντες ἐπιληψίμους διαλόγους εἰς τοὺς μαθητάς, ἐγκλημα προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ 58 ἄρθρ. τοῦ ποινικοῦ νόμου. Χάρις εἰς τὴν εὐγλωττον καὶ πειστικὴν ἀγόρευσιν τῶν δικηγόρων τῆς ὑπερασπίσεως κκ. Φ. Τ. Παπαγεωργίου καὶ Ἰσμήλ Ρατῆπ βέη, ἡ βαρεῖα κατηγορία ἤρθη, τῆς πράξεως τῶν ὑποδίκων θεωρηθείσης ὡς ἀπλοῦν πλημμέλημα συνεπαγόμενον φυλάκισιν τετράμηνον.

—Τὴν 20 μαρτίου κατεδικάσθη ὁ ἐκ Μπάμπικης σχισματικὸς μπεκτοῆς Ἀθανᾶς εἰς 5 ἐτῶν δεσμῶν, ἡθωθέντων τῶν λοιπῶν συντρόφων αὐτοῦ.

—Αὐθήμερον ἡθώθησαν ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου ὁ μοναχὸς Χρυσόστομος μετὰ 5, ὀρθοδόξων

ὁμογενῶν κατηγορηθέντες ὡς συμμετασχόντες εἰς τὸ ἐγκλημα τοῦ Μπόζιτς.

—Τὴν 21 μαρτίου κατεδικάσθησαν ὡς λησταποδόχοι εἰς Ζετῆ δεσμῶν οἱ ἐκ Μπανίσκας σχισματικοὶ βούλγαροι Κώστος Γεωργίου, Λάζαρ καὶ Δασκάλ Γεωργί Μόν.

Τὴν 22 μαρτίου κατεδικάσθησαν ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου οἱ ἐκ τοῦ τσιφλικίου Ἰαζλέρ Ἀθανᾶς Νυβᾶν εἰς πενταετῆ καὶ Ρίστε Γρόζδου εἰς Ζετῆ δεσμῶν, ὡς διατηρήσαντες ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ Ἀποστόλη, σχισματικοῦ κακούργου.

—Τὴν 25 μαρτίου ἡθώθησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου οἱ ἐκ Σερρῶν Πέτρος Γιώσεφ μετὰ 3 συντρόφων αὐτοῦ, κατηγορούμενοι ἐπὶ ἀνταρσίᾳ.

—Αὐθήμερον κατεδικάσθησαν εἰς Ζετῆ δεσμῶν ὁ Χρ. Δημήτριος καὶ εἰς Ζετῆ ὁ Χρ. Πέτρωφ καὶ ὁ Λάζαρ Δήμων τρεῖς δὲ σύντροφοι αὐτῶν ἡθώθησαν.

—Τὴν 26 μαρτίου ἐξεδικάσθη ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου ἡ δίκη τῶν ἐκ Μελενίκου Στογιάν, Στόϊκου καὶ Μήτε. —Τῆς διανοητικῆς καταστάσεως τοῦ Μήτε ἀποδείχθεισης ὡς ἀνισορρόπου, ἀπεφασίσθη ὁ ἀποχωρισμὸς τῆς δίκης καὶ ὁ περιορισμὸς αὐτοῦ μέχρι τῆς τελείας ἰσχύος ἐν τινι φρενοκομίᾳ· οἱ λοιποὶ δύο ὑπόδικοι ἡθώθησαν.

—Τὴν 28 ἡθώθη ὁ ἐξ Ἀλᾶ Κλίσα ὁμογενὴς Ἀντωνίος Ἀθανασίου, συκοφαντηθεὶς ἐπὶ συνεργασίᾳ μεθ' ἑλληνικῆς συμμορίας.

Ἐκ τῶν αὐτῶν ἐφημερίδων μαθηθόμεν ὅτι καὶ ἐκ τῶν ἐν Σερβίᾳ φυλακῶν ἀπελύθησαν, λαμπρῶς ἀνακηρυχθείσης τῆς ἀθωότητος αὐτῶν, ὁ διδάσκαλος Σπυρίδων Γκόρς καὶ οἱ ἔμποροι κκ. Μιχ. Ἀγρου καὶ Κ. Κονταντίνας, συκοφαντηθέντες ὑπὸ προπαγανδῶν ἐπὶ ὑποθάλψει δῆθεν ἀνταρτῶν. —Ἐπίσης πρὸ διμηνίας ἡθώθη ὑπὸ τοῦ ἐν Μοναστηρίῳ ἐκτάκτου δικαστηρίου ὁ ὁμογενὴς διδάσκαλος Ἀβδέλλας (ἐπαρχίας Γρεβενῶν) κ. Ι. Πολικράιος, συκοφαντηθεὶς ὑπὸ προπαγανδιστῶν ὅτι μετέσχε τῶν ἐν Ἀβδέλλᾳ γενομένων κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1905 φόνων. —Ἐγκαίρως ἐπίσης ἡθώθησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου οἱ ἐκ τῶν προϋχόντων Κοριτσᾶς ὑπὸ προπαγανδῶν καταγγελλθέντες πρὸ ἐνὸς ἔτους, ἀποδείχθεισης τῆς συκοφαντίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.—Τῇ τρίτῃ ἀνεχώρησεν εἰς Ἱεροσόλυμα ἀποσυρόμενος καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ ἐργασιῶν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Κολωνίας κ. Πολύκαρπος, ὃν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου προέπεμψεν ὁ ἱερολγ. δευτερεύων κ. Ἀθηναγόρας.

Ἐθν. Μ. Συμβούλιον.—Τῆς χθεςινῆς διοικητικῆς συνεδρίας τοῦ Συμβουλίου προήδρευεν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης.

Μετάνοια.—Τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ πορόντος τεύχους παραλαμβάνομεν ἐκ τῆς καλλίστης συναδέλφου (τῆς Θεσσαλονίκης) «Ἀληθείας». Μετὰ πολλῆς φιλογενείας καὶ θερμοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, ὅπερ καὶ τεκμηριῶ λόγου δύναμις καὶ ἁρμονία ἰδεῶν, γραφὴν, ἀπορρέει ἐκ τοῦ καλάμου τοῦ κρατίστου τῶν παρ' ἡμῖν φιλόλογων καὶ ἄρχοντος διδασκάλου τῆς τοῦ Χ. Μ. Ἐκκλησίας κ. Πέτρου Ν. Παπαγεωργίου, ἀποδεικνύντος καὶ δι' ὁμοίων διατριβῶν ὅτι καὶ περὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν παιδείαν τυγχάνει δόκιμος, τὰς γνώσεις αὐτοῦ καὶ τὸν ζῆλον εἰσφέρων ὑπὲρ τῆς ἀναστηλώσεως τῶν δικαίων τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας.

Πατριαρχικὸς ναός.—Τῇ τετάρτῃ, ψαλλομένου κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διάταξιν, τοῦ μεγάλου κανόνος ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, χοροστατήσας καὶ χθὲς ἐν αὐτῷ μετὰ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν, κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἀκαθίστου ὕμνου. Μετὰ τὴν Α. Θ. Π. τὰς λοιπὰς τρεῖς τοῦ ὕμνου στάσεις ἀνέγνωσαν οἱ σεβασμ. μητροπολίται Κυζίκου, Ἰκονίου καὶ Μαρωνείας.

Ἐκτακτὸς Ἐπιτροπεία.—Τῇ τρίτῃ συνῆλθον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Π. τὰ μέλη τῆς ἐκτάκτου ἐπιτροπείας εἰς συνεδρίαν, ἀσχοληθέντα εἰς ἐξέτασιν θεμάτων τινῶν τῆς δικαιοδοσίας αὐτῶν. Τὴν ἐπιτροπείαν ἀποτελοῦσιν, ὡς ἡγγείλαμεν, ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ὁ Α' γραμματεὺς τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, ὁ διευθυντὴς τοῦ Α' πατριαρχικοῦ γραφείου, ὁ δικηγόρος κ. Μ. Θεοτοκάς καὶ ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ συντάκτης τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Μονὴ Ραγίου.—Ἡγούμενος τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Παραμυθίας σταυροπηγιακῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Ραγίου διωρίσθη συνοδικῶς ὁ πανοσιώτ. ἱε-

ρομόναχος κ. Ἱερώνυμος Γρ. Χρυσόχερης, ἐξάδελφος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Παραμυθίας, εἰδήμων τῆς τουρκικῆς γλώσσης.

Ἀγίασμα ἁγίου Θεράποντος.—Μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἱεροῦ τούτου αγιάσματος διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, ὁ ἀξιότιμος κ. Π. Γ. Χρυσός.

Ὁρφανοτροφεῖον ἔθν. ἁρρένων.—Μέλος ἐκπροσωποῦν τὸ Δ. Ἐ. Μ. Συμβούλιον ἐν τῇ ἐφορίᾳ τοῦ ὁρφανοτροφείου διωρίσθη χθὲς ὁ ἐκ τῶν συμβούλων κ. Φρ. Μεζίκης, ἀντὶ τοῦ τέως τοιούτου κ. Λ. Γ. Καζανόβα.

Ἅγιον Ὅρος.—Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς προχθὲς, πέμπτης, ἐδόθη λύσις εἰς τὸ ἀπὸ χρόνου βραχέος ἐν μετεώρῳ καταστάσει διακείμενον κελλιωτικὸν ζήτημα, περὶ οὗ καὶ οἱ ὀσιώτατοι κελλιῶται πατέρες καὶ ἡ ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὑπέβαλον ὑπομνήματα τῇ Ἐκκλησίᾳ. Τὰ κατὰ τὸ ζήτημα καὶ τὴν λύσιν αὐτοῦ ἀναβάλλομεν εἰς τὸ προσεχὲς ἡμῶν τεύχος.

Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια.—Ἡ διεύθυνσις τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» εὐχαριστεῖ κατὰ καθήκον ταῖς ἀξιοτίμοις καὶ φιλογενέσι κοινότησιν Ἀδριανουπόλεως, Διδυμοτείχου, Σαράντα Ἐκκλησιῶν, Τυρολλόνης, Μετρῶν, Λουλὲ Βουργάζ, Οὐζοῦν-κιοπροῦ, Σουφλίου καὶ Βαβὰ Ἐσκὶ ἐπὶ τῇ προθυμίᾳ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀνὰ τὴν Θράκην ἀποστολῆς τοῦ ἐκ τῶν ἡμετέρων συνεργατῶν ἑλλογ. κ. Ἰ. Α. Χατζοπούλου.

Χοροστασίαι.—Τῇ παρελεύσῃ κυριακῇ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ κατὰ τὴν Βλάχικαν ἱερῷ ναῷ τῶν ἁγίων Θεοδώρων, μὴ δυνηθεὶς νὰ πράξῃ τοῦτο τῷ σκεβᾶτῳ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τῶν νηστειῶν.

Μητροπόλις Βάρνης.—Προχθὲς ἀνεχώρησεν εἰς Ἱεροσόλυμα, πρὸς προσκύνησιν τοῦ Πανηγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βάρνης κ. Νόφντος.

Μονὴ Περιστερεώτα.—Κατ' αἴτησιν τῆς ἐν Πόντῳ ἱερᾶς βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς μονῆς ἁγίου Γεωργίου Περιστερεώτα, πυρποληθείσης πρὸ διετίας καὶ μὴ δυνηθείσης ἐξ ἰδίων νὰ οἰκοδομηθῇ ἡ μόνον τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν, ἐπετρέπη συνοδικῶς εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ σταλέντα πανοσιώτ. ἀρχιμ. κ. Γεράσιμον ἕνα περιελθὼν μετὰ τῶν ἐνταῦθα ὀρθοδόξων ὁμογενῶν ἐκ Πόντου συλλέξῃ τὰς ὑπὲρ συμπληρώσεως τοῦ καλοῦ τούτου ἔργου προαιρετικὰς συνδρομὰς αὐτῶν.

Περιοδευταί.—Ἀνεχώρησε χθὲς ὁ βραχὺν χρόνον παρ' ἡμῖν παρχμείνας θεοφιλ. ἐπίσκοπος Εἰσηνουπόλεως κ. Ἀρσένιος ὁ βοηθὸς τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ἐφέσου.—Ὁ ἐψηρισμένος ἐπίσκοπος Ἀργυρουπόλεως κ. Γερμανὸς ἠύχρησθη ἐπὶ Συνόδου τῷ παρελθόντι σαβᾷ καὶ ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ κατὰ τὸ περὶ τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ μέγα μῆνυμα· ἡ χειροτονία αὐτοῦ γενήσεται τὴν αὐριον κυριακὴν, ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν Τεσσαρῶν τοῦ Μ. Ρεύματος ὑπὸ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Κυζίκου, Μαρωνείας καὶ Γρεβενῶν.

Μητρόπολις Ἐφέσου.—Ἐν ταῖς ἐλληνικαῖς ἐφημερίσι τῆς Σμύρνης ἐξεδόθη ἐγκύκλιος τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ἐφέσου, φέρουσα μὲν χρόνον γράφης 15 τοῦ λήξαντος μηνός, συνιστῶσα δὲ ταῖς δημογεροντικαῖς καὶ ταῖς ἐφοροεπιτροπικαῖς τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ κοινοτήτων, πρῶτον μὲν νὰ καταστρώσωσι κτηματολόγιον ἀκριβές τῆς ἀκινήτου περιουσίας τῶν ναῶν καὶ σχολείων· δεύτερον δὲ λεπτομερῆ κατὰλογον τῶν ἐν πόλεσι καὶ κώμασι καὶ χωρίοις ἱερῶν ναῶν, παρεκκλησιῶν καὶ ἐξοχικῶν ναύτων μετὰ τῆς σημειώσεως τοῦ χρόνου τῆς ἀνεγέρσεως αὐτῶν. Τοῦτο καὶ προγενέστερον ὑπεμνήσθη, φαίνεται δ' ὅτι ὀλίγοι συνεμορφώθησαν πρὸς τὴν ἐξιέπαινον ταύτην φροντίδα τοῦ μητροπολίτου, ὅστις φρονοῦμεν ὅτι, εἰ οὐχὶ διὰ τῶν ἱερέων, ἀλλὰ διὰ τῶν κατὰ τόπους διδασκάλων θέλει ἐπιδιώξει τὴν τοῦ δευτέρου πραγματώσιν.

Μητρόπολις Μελενίκου.—Ἀπὸ 19 μηνίου ὁ πνευρ. μητροπολίτης Μελενίκου πληροφορεῖ ὅτι εἰς τὰ πολυειδῆ βλάτταν καὶ τὰς θλίψεις τοῦ πομπίου αὐτοῦ προστετέθησαν καὶ ἔτι καὶ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως προερχόμενα. Καὶ ἐν πρώτοις, ὁ ἐπὶ τετραμήνον ἐπικρατήσας παγετώδης βόροξ κατέστρεψε τὰ τε πρώτα σπικρὰ καὶ τὸ μέγιστον μέρος τῶν νεογνῶν προβάτων καὶ αἰγῶν. Κατὰ τὰς τελευταίας δὲ ταῦτας ἡμέρας, ραγδαῖοι ὄμβροι, κατακλύσαντες τὴν χώραν, κατεκάλυψαν τὰ ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Στρυμόνος 11 χωρία τῆς ἐπαρχίας Μελενίκου, τῶν κατοίκων τῶν ὁποίων ἀγνοεῖται ἡ τύχη, ὡς διχκοπεισὼν τῶν μετ' αὐτῶν συγκατοικούντων. Ἡ θέσις καὶ ἡ κατάστασις τῶν χωρικῶν κατέστη ἀξιοδάκρυτος, ἐφ' ᾧ καὶ ἐκλιπαρεῖται ἡ Ἐκκλησία ὅπως, ἐν τῇ φιλανθρωπίᾳ καὶ τῇ ἱστοργίᾳ πρὸς τὰ πνευματικά αὐτῆς τέκνα, διενεργήσῃ συνεισφοράν τινα ὑπὲρ αὐτῶν διατρανοῦσα οὕτω τὸ μητρικὸν ἐνδιαφέρον πρὸς τὰ δεινῶς δοκιμασθέντα πιστὰ τέκνα αὐτῆς.

Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Σταυροδρομίου.—Τῇ κυριακῇ, κατὰ τὴν ἐπέτειον γενικὴν συνέλευσιν τῆς ἐν Σταυροδρομίῳ Φιλοπτώχου γυναικείας Ἀδελ-

φότητος, προήδρυσεν ὁ πνευρ. οἰκουμενικὸς πατριάρχης παρόντων τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Μαρωνείας καὶ Δρυϊνουπόλεως, τοῦ ἐξοχ. προσβεβητοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρη, τοῦ ἐξοχ. πρώην ἡγεμόνος τῆς Σάμου Ἀλεξ. Μαυρογένους βέη καὶ, δυστυχῶς, εὐκρίθλου ἀκροατηρίου. Τὸ λαμπρὸν τοῦτο καὶ κοινωφλὲς σωματεῖον διεξήγαγε καὶ ἐφέτος εὐδοκίμως τὸ θεᾶρεστον ἔργον, ὅπερ ἐπιδιώκει, καὶ ὅπερ ὕλικῶς ὑποστηρίζει καὶ ὁ μεγαλειότατος ἡμῶν ἄναξ. Τὸ ἐργατήριον αὐτοῦ προμηθεύει ἐργασίαν εἰς ἀπόρους ἐλλήνιδας, τὸ τμήμα τῶν νοσοκόμων παρὰσκευάζει καταλλήλους τοιχύτας, τὸ δὲ ταμεῖον χορηγεῖ βοηθήματα τοῖς πτωχοῖς καὶ πενομένοις. Ταῦτα ἐπῆνεσεν ἐν τέλει πατριαρχικῶς ὁ πνευματικὸς πρόεδρος τῆς συνελεύσεως ἐκφορᾶς μὲν τὴν ἐκπληξιν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ὀλιγοτήτι τῶν μελῶν οὕτω χρησίου σωματείου, κατὰστέψας ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς καὶ πατριαρχικαῖς εὐλογίαις τοὺς ἔργω τε καὶ λόγῳ ὑποστηρίζοντας αὐτό, καὶ δεηθεὶς ὑπὲρ τῶν πολυτίμων ἡμερῶν τοῦ μεγαλειότητος καὶ εὐμενεστάτου ἡμῶν ἄνακτος.

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Τὸ χριστιανικὸν καθῆκον πρὸς τοὺς πάσχοντας ἔνεκα τῆς πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν ἀφοσιώσεως ἐτεκμηριώθη καὶ ἐσχάτως καὶ ἐκδηλοῦται ἐμφανῶς ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ κοινοτήτων. Ὑπὲρ τῶν πασχόντων ἀδελφῶν ἡμῶν ὁ ἐν Μερσίνῃ ἐρίτιμος κ. **Α. Μαυρομμάτης** ἀπέστειλε πρὸ τινος τῇ Α. Θ. Π. δέκα λίρας—ἡ δὲ ἐν **Ρασσέβάτκα** τῆς Ρωσσίας ὁμογενὴς κοινότης ἐπέμψεν ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς βουλγαρικῆς μισαδελφίας ρούβλια 915 ἥτοι φράγκα χρυσᾷ 2416.

Σημ.—Τὸ σύνολον τῆς προσφορᾶς συναποτελοῦσιν οἱ ἔρνοι τῶν κατὰ Ἀδελφῶν Τσουρλιτάκη, Ἰωάννου Τσουκάτου, Παν. Δ. Σπάρη ἀνὰ 100 ρούβλια—Φ. Μενουδάκη, Ι. Μελετάκου, Σ. Βόχζη καὶ Ν. Σαρῆ καὶ Κ. Ἀργύρη ἀνὰ 50—Γρ. Κατσίρη καὶ Π. Τσιμικάλη ἐκ 30 ρούβλιων—Νυδιᾶ καὶ Ριζᾶ, Σταυροπούλου καὶ Κανέλλια, Χ. Γ. Χονδροπούλου, Κουμπνάρου καὶ Κελεμίσση, Κ. Γολεγοῦ, Παντ. Τσοχῶν, Α. Νικολακοπούλου καὶ Π. Ε. Μαραντίδου ἀνὰ 25—Χ. Ἀνδρέου καὶ Π. Καλογερέα ἀνὰ 15—Ἡλ. Τσολίνα, Κ. Δ. Βαμβορῆ, Γ. Ν. Σπάρη, Π. Γαγγάνη, Ἰορδ. Κουσίδου καὶ Γ. Δ. Δούση ἀνὰ 10.—Ἐννέα δ' ἕτεροι προσήνεγκον ἀνὰ 5 ρούβλια.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Ἐπισκοπὴ Καλαβρύτων.—Μέλη τῆς ἐπισκοπικῆς ἐπιτροπῆς τῆς διοικήσεως τὴν χηρεύσαντων ποιμένων ἐπισκοπὴν Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας διωρίσθησαν ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου οἱ αἰδεσ. πρεσβύτεροι κκ. Νικ. Παπαγεωργόπουλος, οἰκονόμος, Κωνστ. Δημόπουλος, σκελλάριος καὶ Ἀλεξ. Ἀντωνικόπουλος. —Ὁ ἀποθανὼν ἐπίσκοπος Καλαβρύτων Φιλᾶρετος ἐκληροδότησεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον Αἰγίου 11000 δραχμῶν, ἐκτὸς δ' ἀρκετῶν ποσῶν εἰς τινὰς ἱεροὺς ναοὺς, καὶ 15000 δραχμῶν, ὅπως ἐκ τῶν τόκων αὐτῶν προικίζονται κατὰ διετίαν ἐπίγραμμα κῶρυι ἐκ τῆς γενετῆρας αὐτοῦ κόμης Βελλᾶς τῶν Καλαβρύτων.

Ἐπισκοπὴ Πατρῶν.—Κατ' εἰδήσεις ἡμετέρας, ὁ πρὸ τριμηνίας χειροτονηθεὶς πανιερ. ἐπίσκοπος Πατρῶν κ. Ἀντώνιος, καλῶς τρεῖς τοὺς ἱερεῖς Πατρῶν ἐν τῇ ἐπισκοπῇ, συνεβούλευσεν αὐτοὺς τὰ πρέποντα περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως, τῆς ἐν τῇ ναφ̄ πολιτείας αὐτῶν, πολλὰ καλὰ καὶ χρήσιμα εἰπὼν διὰ τὴν ἐν τῇ ναφ̄ στάσιν τῶν πιστῶν. Ἰδίαν μέριμναν ἐπιδείκνυται πρὸς ἀνκυστάσιν τοῦ πρὸ πολλοῦ ληθαργούντος ἱερατικοῦ ταμείου, ὅπερ κέντηται κεφάλαιον 8700 δραχμῶν κατατεθειμένων εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν. Εἰς τὸ ταμεῖον τοῦτο ὑποχρεοῦνται νὰ χορηγῶσιν οἱ μὲν μέτοχοι 12 κατ' ἔτος δραχμᾶς, ὁ δὲ ἐπίσκοπος, ἀπέναντι ἐνοικίου διὰ τὸ ἐπισκοπικὸν μέγρον, 500, ἐπίσης δὲ θέλουσι χορηγεῖ ποσά τινα καὶ οἱ νοοὶ τῆς πόλεως.

Ἐπισκοπὴ Θήρας.—ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου διωρίσθη καὶ ἡ ἐπισκοπικὴ ἐπιτροπεία, ἣτις θέλει διευθύνει, κατὰ τὴν διαρκείαν τῆς χρείας αὐτῆς, τὴν ἐπισκοπὴν Θήρας, ἧς ὁ ποιμὴν Νικόδημος ἀπεβίωσε πρὸ μικροῦ. Μέλη τῆς ἐπισκοπικῆς ἐπιτροπῆς εἰσὶν οἱ αἰδεσ. πρεσβύτεροι κκ. Ζαχ. Νομικός, οἰκονόμος, Μαρίνος Δανιήλ, οἰκονόμος καὶ Μανουὴλ Ζωρζος χαρτοφύλαξ τῆς ἐπισκοπῆς.

Μονὴ Γαλατάκη.—ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος ἐν Χαλκίδι νὰ οἰκοδομηθῇ εὐπρεποῦς ἐπισκοπικοῦ οἴκου ἡ ἐν Εὐβοίᾳ ἱερὰ μονὴ Γαλατάκη προσήνεγκε δεκακισχιλίας δραχμὰς συντρέχουσιν προθύμως καὶ μετὰ φιλοπαιρίας εἰς εὐόδωτον ἔργον ὑπὸ πάντων τῶν ἐκεῖ πρὸ πολλοῦ ποθουμένου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΧΡΥΣΙΔΗΣ

Ἠγγέλθη τηλεγραφικῶς ἐξ Ἰωαννίνων τῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ τὴν δευτέραν ἐπισυμβὰς ἐν ἡλικίᾳ ἐβδομήκοντα δύο ἐτῶν θάνατος τοῦ ἀπὸ δωδεκαετίας σχεδὸν διατελοῦντος βοηθοῦ τοῦ νομάρχου Ἰωαννίνων **Στεφάνου Χρυσίδου**. Καὶ ὡς βοηθὸς νομαρχίας, καὶ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ἡγεμονίας Σάμου, καὶ ὡς διπλωματικός ὑπάλληλος τῆς Ὑ. Πύλης, χρηματίσας πρὸ τεσσαρχονταετίας ἀρχιγραμματεὺς καὶ σύμβουλος τῆς ἐν Πετροπολὶ αὐτοκρατ. πρεσβείας, καὶ πρὶν, τῆς ἐν Βιέννῃ, ἀφ' ἧς καὶ τοῦ σταδίου αὐτοῦ δοκιμώτατα κατήρξατο καὶ γραμματεὺς ἐπίσης τῆς ἐν Ρώμῃ τουρκικῆς πρεσβείας καὶ κατόπι γενικὸς πρόξενος τῆς Ὑψηλῆς Πύλης ἐν Ὁδησσῷ, πολλὴν ἐπεδείχθη φρόνησιν καὶ στερεὰν ἀφροσύνην εἰς τὰ συμφέροντα τῆς κρατικῆς ὁθωμανικῆς κυβερνήσεως. Ὑπηρετήσας τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Γένει ὡς μέλος τοῦ Δ. Ἑθν. Μ. Συμβουλίου, τῷ 1887—1889, τῷ 1891—92 καὶ τῷ 1894—1895, διετόνῳσε πάντοτε καὶ καθὼς μέλος Συνελεύσεων πρὸς ἐκλογὴν πατριάρχου τὴν τε πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Α. Θ. Π. τοῦ νῦν τὸν Θρόνον κοσμοῦντο εὐλάβειαν καὶ τὴν θερμὴν πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὸν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἀπροσποίητον αὐτοῦ ζῆλον. Εὐγενὴς καὶ ἀγαθὸς τὴν καρδίαν, τὴν ἀναστροφήν, τὴν πολιτείαν καὶ τὴν μορφήν αὐτὴν, λείπει πᾶσι τοῖς φίλοις αὐτοῦ μνήμην ἁληθοῦς χριστιανοῦ καὶ συνετοῦ λειτουργοῦ τοῦ Κράτους. —Γὰς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ μακαρίτου Στεφάνου Χρυσίδου εὐχὰς τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας διεβίβασεν εἰς Ἰωάννιννα τῷ υἱῷ αὐτοῦ τηλεγραφικῶς ἡ Α. Θ. Π., τὰς δὲ ἰδίαις πατρικαῖς εὐχὰς τῇ ἐνταῦθα οἰκογενείᾳ τοῦ πρὸς Κύριον εὐσεβῶς μεταστάντος διὰ τοῦ πανοσιολογ. Μ. ἀρχιδιακόνου κ. Βενιαμίν.

Τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τοῖς ἐγγραφεῖσι κατὰ τοὺς τελευταίους δύο μῆνας ἀγγέλλομεν ὅτι στέλλομεν τὰ ἀπὸ 1 μαρτίου φύλλα μόνον, εἴτα δὲ θέλομεν ἀποστείλει καὶ τὰ ἀπὸ 1 τοῦ ἔτους τούτου, μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν ἑλλειπόντων τινῶν τευχῶν.

Οὐδὲν φύλλον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀπολεσθὲν ἀναπληροῦται δωρεάν, ἀλλ' ἐπὶ καταβολῇ 40 παραδὼν διὰ τὸ ὀκτασέλιδον καὶ 60 παραδὼν διὰ τὸ δωδεκασέλιδον τεῦχος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Δημοσιεύομεν, ὥδε, αὐτοῦδιον τὸ κείμενον τοῦ νομοσχεδίου τοῦ ὑποβληθέντος εἰς τὸ Νομοθετικὸν Συμβούλιον τῆς νήσου περὶ ἐκλογῆς Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου.

ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΝ πρόνοον, ὑπὸ περιστάσιν ὅλως ἐξαιρετικὴν, περὶ ἐκλογῆς Ἀρχιεπισκόπου τῆς Αὐτοκεφάλου ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου

(Προτεινόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Κυριακίδου)

Ἐπειδὴ ἡ Αὐτοκέφαλος ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Κύπρου περιῆλθεν ἐν γένει εἰς κρίσιμον κατάστασιν ἕνεκα ὑπερασυνήθους παρατάσεως τῆς χηρείας τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου, περιπλοκείσης ἀδιεξόδως τῆς ἐκλογῆς Ἀρχιεπισκόπου, λόγῳ ἀνυπερβλήτων κωλυμάτων, καὶ ἐπειδὴ παρίσταται πλέον ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ὅπως ληφθῇ σύντονος νομοθετικὴ πρόνοια κατὰ τὴν ὅλως ἐξαιρετικὴν ταύτην περίπτωσιν πρὸς ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου ἄνευ βλάβης τῶν δικαιωμάτων τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, πρὸς τοῦτο, συνωδὰ τοῖς θεσμίσις τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, ἡ Α. Ῥεσχότης ὁ Μ. τῆς νήσου Ἀρμοστής, τῇ συμβουλῇ καὶ συναίνεσει τοῦ Νομοθετικοῦ Συμβουλίου, θεσπίζει τὰςδε·

1. Διὰ τοὺς σκοποὺς τοῦ παρόντος Νόμου αἱ ἀκόλουθοι λέξεις (τοῦ Νομοσχεδίου) θὰ ἔχωσι τὰς ἐξῆς ἐννοίας.

α') «Προκηρύξαντες ἐκλογὰς» ἐννοεῖ τοὺς δύο Μητροπολίτας, ὁπόταν διὰ κοινῆς τῶν ἐγκυκλίου προεκκήρυξαν ἐκλογὰς πρὸς ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου καὶ, «προκηρύξας ἐκλογὰς» ἐννοεῖ τὸν ἓνα τῶν Μητροπολιτῶν, ἐν ᾗ περιπτώσει προεκκήρυξε τοιαύτας μόνος του.

β') «Ἐκλογεῖς» ἐννοεῖ πάντα ἄρρενα κύπριον Ὀρθόδοξον συμπληρώσαντα τὸ 20ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εὐρίσκεται ἐν τῇ ἐκλογικῇ καταλόγῳ, ὡς κατωτέρω προνοεῖται.

γ') «Ἐκλέξιμος, ὡς γενικὸς ἀντιπρόσωπος», ἐννοεῖ πάντα ἐκλογέα συμπληρώσαντα τὸ 25ον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

δ') «Μουκτάρης» ἐννοεῖ πάντα Ἑλληνα Ὀρθόδοξον μουκτάρην καὶ πάντα ἀντιπρόσωπον τούτου δέοντως ἐξουσιοδοτημένον ὑπ' αὐτοῦ.

ε') «Συνοδικὰ Μέλη» ἐννοεῖ πάντα τὰ ἐπιζῶντα μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ς') «Μικτὴ Δικιτησία» ἐννοεῖ δικιτητικὸν δικαστήριον ἀποτελούμενον ἐξ ἑνὸς ἢ δύο Μητροπολιτῶν καὶ τριῶν Ἑλλήνων Ὀρθόδοξων Παρέδρων.

2. Ὁ διοικητὴς ἐκάστης ἐπαρχίας, ἅμα τῇ ἐπικυρώσει τοῦ νόμου τούτου καὶ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπικυρώσεώς του, ὀφείλει νὰ ἐτοιμάσῃ καταλόγους ἐκλογικοὺς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κυβερνητικῶν βιβλίων περὶ γεννήσεων περὶ ὅλων τῶν ἐκλογέων τῆς ἐπαρχίας του καὶ νὰ τοὺς ἀποστείλῃ πρὸς τοὺς σχετικοὺς μουκτάρους τῶν τε πόλεων καὶ τῶν χωρίων πρὸς γενικὴν πληροφορίαν τῶν ἐκλογέων.

3. Οἱ ἐκλογικοὶ κατάλογοι θὰ φέρωσιν εἰς τὸ τέλος τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Διοικητοῦ καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Διοικήσεως καὶ ἂ ἀρχικὰ ψηφία τοῦ ὀνόματος τοῦ Διοικητοῦ εἰς τὸ τέλος

ἐκάστης σελίδος, ὅσας οἱ ἐκλογικοὶ κατάλογοι ἀποτελοῦνται ἐκ πλείονων σελίδων τῆς μιᾶς.

4. Οἱ Μουκτάραι, ἅμα τῇ παραλαβῇ τῶν σχετικῶν ἐκλογικῶν καταλόγων, ὀφείλουσι νὰ γνωστοποιήσωσι τὴν παραλαβὴν τούτων εἰς τοὺς ὀρθοδόξους κατοίκους τῆς πόλεως, ἐνορίας, ἢ χωρίου τῶν καὶ νὰ ἐπιτρέπωσιν εἰς αὐτοὺς ἐλευθέρως τὴν ἀνάγνωσιν τούτων ἢ τὴν ἀντιγραφὴν τῶν, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς γενικῶν ἀντιπροσώπων θὰ παρευρίσκωνται εἰς τοὺς ἐκλογικοὺς Σταθμοὺς, εἰς οὓς ὑπάγονται ἡ πόλις, ἐνορία ἢ χωρίον τῶν, πρὸς πιστοποίησιν τῆς ταυτότητος τῶν ἐκλογέων.

5. Ἐντὸς 20 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπικυρώσεως τοῦ νόμου τούτου, οἱ ὑπάρχοντες Μητροπολίται, ἢ καὶ εἰς τούτων, ἐν περιπτώσει ἀποθώσεως ἢ ἀποποιήσεως τοῦ ἑτέρου, θὰ προκηρύξωσι δι' ἐγκυκλίου πρὸς ἅπασαν τὴν ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Κοινότητα τῆς νήσου ἐκλογὴν γενικῶν ἀντιπροσώπων πρὸς ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου.

6. Ἡ περὶ ἐκλογῆς Ἀρχιεπισκόπου ἐγκύκλιος θὰ δημοσιευθῇ καταχωρουμένη εἰς ὅλας τὰς ἑλληνικὰς ἐφημερίδας ἐν Κύπρῳ. 15 τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκλογῆς, ἥτις θὰ ᾖ Κυριακὴ καὶ οὐχὶ βραδύτερον τῶν 40 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπικυρώσεως τοῦ Νόμου τούτου.

7. Διὰ τῆς ἐν λόγω ἐγκυκλίου θὰ ὀρίζωνται ὁ τόπος τῆς ἐκλογῆς, ἡ ἡμέρα καὶ ὥρα ἐνάρξεως καὶ περατώσεως τῆς ψηφοφορίας, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκλεκτῶν ἐν γένει γενικῶν ἀντιπροσώπων, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκλεκτῶν τούτων κατὰ τοὺς ἐκλογικοὺς Σταθμοὺς ὡς καὶ ἡ ἀναλογία τούτων εἰς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς.

Νοεῖται ὅμως ὅτι διὰ τῆς ἐγκυκλίου ταύτης οὐδεμία μεταβολὴ θὰ γίνῃ ἐπὶ τῆς ἐγκυκλίου τῆς 25 Ἰουλίου τοῦ 1900, δι' ἧς ἐνηργήθησαν ἐκλογαὶ πρὸς ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου, ὡς πρὸς τὸν ἐν γένει ἀριθμὸν τῶν γενικῶν ἀντιπροσώπων, τὸν ἀριθμὸν τῶν κατ' ἰδίαν Ἐκλογικῶν Σταθμῶν γενικῶν ἀντιπροσώπων, τὸν τόπον τῶν ἐκλογικῶν Σταθμῶν, τὰ χωρία, τὰ ὁποῖα ὑπάγονται εἰς τοὺς διαφόρους ἐκλογικοὺς Σταθμοὺς καὶ τὴν εἰς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς ἀναλογίαν τῶν ἐκλεκτῶν γενικῶν ἀντιπροσώπων.

8. Διὰ τῆς αὐτῆς ἐγκυκλίου ἢ καὶ ἄλλης μεταγενεστέρως, θὰ ὀνομάζωνται ἰδιαιτέρως, δ' ἕκαστον ἐκλογικὸν Σταθμὸν, τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα θὰ προδρεύωσιν εἰς τοὺς διαφόρους ἐκλογικοὺς Σταθμοὺς καὶ θὰ διευθύνωσι τὰς ψηφοφορίας καὶ ἅτινα θὰ ὦσι τὰ ἐξῆς.

Διὰ μὲν τοὺς ἐκλογικοὺς Σταθμοὺς τῶν πόλεων οἱ ὀρθόδοξοι Ἑλληνες Παρέδροι τῶν ἐπαρχιακῶν δικαστηρίων τούτων, διὰ δὲ τοὺς τῶν χωρίων ἐκλογικοὺς Σταθμοὺς οἱ ὀρθόδοξοι κωμοδῖκαι, οἱ ὀρθόδοξοι. Πρωτοκολληταὶ τῶν ἐπαρχιακῶν δικαστηρίων, οἱ ὀρθόδοξοι βοηθοὶ τῶν Πρωτοκολλητῶν καὶ ἐν ἀνεπαρκείᾳ τῶν δικαστικῶν τούτων ὑπαλλήλων οἱ ὀρθόδοξοι Μουδῖραι, οἵτινες πάντες δέον νὰ εἰδοποιῶνται ἐγκαίρως διὰ τῆς ἐπιδόσεως εἰς αὐτοὺς ἀντιτύπου τῆς σχετικῆς ἐγκυκλίου.

9. Ἡ ψηφοφορία θὰ ᾖ μυστικὴ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ διὰ τῶν αὐτῶν καλπῶν ὡς αἱ τελευταῖαι βουλευτικαὶ ἐκλογαὶ, τοποθετουμένων κατὰ τοιαύτην σειρὰν πλησίον ἀλλήλων τῶν καλπῶν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μερίδος ὥστε νὰ διευκολύνῃται ἡ ψηφοφορία. Ἐκαστος ἐκλογεὺς θὰ ψηφίῃ δι' ὅλους τοὺς ὑποψηφίους, ὑπερψηφίζων καὶ καταψηφίζων ὅσους καὶ οἷους βούλεται τούτων.

10. Ἐκαστος ὑποψήφιος δικαιούται νὰ παρίσταται κατὰ τὴν ψηφοφορίαν, αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἐγγραμμάτου ἀντιπροσώ-

που φέροντος ἔγγραφον πληρεξουσιότητα τοῦ ὑποψηφίου πρὸς τοῦτο, τὴν ὁποίαν θὰ παραδίδῃ εἰς τὸν προεδρεύοντα τῆς ἐκλογῆς καὶ θὰ δικαιῶται αὐτὸς ἢ ὁ ἀντιπρόσωπός του νὰ σφραγίσωσι μετὰ τὸ πέρας τῆς ψηφοφορίας τὴν ἰδίαν ἢ καὶ ἄλλου ὑποψηφίου κάλπην.

11. Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ψηφοφορίας, οἱ Πρόεδροι μετὰ τῶν ὑποψηφίων ἢ ἀντιπροσώπων των, εἰν παρίστανται ἢ ἀντιπροσωπεύονται οὗτοι, θὰ ἐξετάσωσι μετὰ προσοχῆς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν καλπῶν καὶ θὰ τὰς κλείσωσιν, ὑπογραφομένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου καὶ τούτων πρακτικοῦ περὶ τῆς ἐξελέξεως αὐτῶν.

12. Κατὰ τὴν ψηφοφορίαν θὰ τηρῇται βιβλίον, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ καταχωρῇται κατ' αὐξοῦντα ἀριθμὸν τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ τὸ χωρίον ἢ ἐνορία τοῦ ψηφίζοντος, μετὰ τὴν ἐξακριβώσιν τῆς ταυτότητος τοῦ ἐκλογέως διὰ τοῦ οἰκείου Μουχτάρου ἐν τῷ σχετικῷ ἐκλογικῷ καταλόγῳ, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ σημειοῦται ἐπίσης τὸ ὄνομα τοῦ ἐκλαγέως, ψηφίζοντος διὰ τοῦ αὐξοῦντος ἀριθμοῦ του ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν καταχωρήσεων τῶν ψηφίζόντων καὶ τῶν ἀρχικῶν ψηφίων τοῦ ὀνόματος τοῦ Προεδρεύοντος.

13. Οἱ Πρόεδροι τῶν ἐκλογῶν δικαιοῦνται νὰ ἐπιβάλλωσι τὴν τάξιν διὰ τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως, ἐν ἀνάγκῃ, ἥτις θὰ τεθῇ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας των καὶ ἥτις θὰ διευθύνεται ὑπὸ ἀξιωματικοῦ ἢ ὑπαξιωματικοῦ τῆς ἀστυνομίας, θὰ ὀρίζωσι τὴν σειράν τῆς ψηφοφορίας ἐκάστου χωρίου, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπόστασίν του ἀπὸ τοὺς ἐκλογικοὺς Σταθμοὺς, ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατόν, καὶ χωρὶς νὰ ἀποκλείηται τῆς ψηφοφορίας ἐκλογεὺς μὴ παρευρεθεὶς κατὰ τὴν σειράν τοῦ χωρίου του, καὶ ἐὰν μέχρι τῆς ὑπὸ τῆς ἐγκυκλίου ὀριζομένης ὥρας πρὸς περάτωσιν τῆς ἐκλογῆς προσέρχωνται ἀκόμη ἐκλογεῖς, θὰ παρατείνωσι τὴν ψηφοφορίαν μέχρις οὗ ψηφίσαι πάντες οὗτοι, ἢ δὲ ψηφοφορία, πρὸς ἀποφυγὴν περαιτέρω προφυλάξεως καὶ χρονοτριβῆς, δὲν θὰ διακοπῇ κατὰ τὴν μεσημβρίαν ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρις ἀποπερατώσεως.

14. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ψηφοφορίας, σφραγίζεται ἐκάστη κάλπη καταλλήλως ὑπὸ τοῦ Προέδρου, τοῦ ὑποψηφίου ἢ ὑποψηφίων ἢ ὑπὸ ἀντιπροσώπου ἢ ἀντιπροσώπων τούτων, ἐὰν οὗτοι ἀντεπροσωπεύθησαν ἐν τῇ ψηφοφορίᾳ, καὶ ἀφοῦ συνταχθῇ πρακτικὸν ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐκλογῆς περὶ τῆς ψηφοφορίας, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ψηφισάντων, τῆς σφραγίσεως τῶν καλπῶν καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπὶ ἐκάστης τούτων σφραγίδων ὡς καὶ περὶ τῶν ὀνομάτων τῶν σφραγισάντων ταύτας, θὰ παραλαμβάνωνται ὑπὸ τοῦ Προεδρεύοντος καὶ μεταφερόμενα ὑπ' αὐτοῦ δι' ἀστυνομικῆς συνοδείας, θὰ παραδίδονται προσωπικῶς εἰς τὸν Διοικητὴν τῆς οἰκείας ἐπαρχίας.

15. Τὰ συντασσόμενα πρακτικὰ ὑπὸ τοῦ Προέδρου, πρὸ τῆς ἐνάρξεως καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς ψηφοφορίας, θὰ συνυπογράφονται ὑπὸ τε τοῦ Προέδρου καὶ τῶν ὑποψηφίων ἢ τῶν ἀντιπροσώπων των, μετὰ ἢ ἄνευ ἐπιφυλάξεως· ἐν περιπτώσει ὅμως καθ' ἣν ὑπογράφει τις μετ' ἐπιφυλάξεως, ὀφείλει νὰ καταχωρήσῃ καὶ τοὺς λόγους δι' οὓς ὑπογράφει οὕτω, ἄλλως θεωρεῖται ὡς ὑπογράφας ἄνευ ἐπιφυλάξεως καὶ, ἐν ἣ περιπτώσει ἀποποιήθῃ τις νὰ ὑπογράψῃ ἢ δὲν παρευρίσκεται, ἢ δὲν ἀντιπροσωπεύεται, θεωρεῖται ὡς παρευρισκόμενος τὸ περιεχόμενον τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος πρακτικῶν.

16. Ἐπιτρέπονται ἐνστάσεις κατὰ γενικοῦ ἢ γενικῶ, ἀντιπροσώπων μόνον ἐπὶ δωροδοκίᾳ καὶ πλαστοπροσωπίᾳ ἐκλογέως ἢ ἐκλογέων γενομένην ὑπὸ ὑποψηφίου γενικοῦ ἀντιπροσώπου ἐγγράφως, φέρουσα τὴν ὑπογραφήν του καὶ ἐγγειριζομένη ὑπὸ τοῦ

ιδίου προσωπικῶς, διαρκούσης μὲν τῆς ψηφοφορίας πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς ἐκλογῆς καὶ μετὰ τὸ πέρας ταύτης πρὸς τὸν Διοικητὴν, πρὸς τὸν ὁποῖον θὰ παραδοθῇ ἢ παραδοθῶσιν ἡ κάλπη ἢ αἱ κάλπαι τῶν γενικῶν ἀντιπροσώπων καθ' ὧν γίνεται ἡ ἐνστάσις. Τοιαῦται ὅμως ἐνστάσεις ὀφείλουσι νὰ γίνωσι μόνον μέχρι τῆς διαλογῆς καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως ταύτης, ἄλλως εἰσὶν ἄκυροι.

17. Τὴν δευτέραν ἡμέραν μετὰ τὰς ἐκλογάς, ἥτοι τὴν ἀμέσως ἐπομένην τρίτην, ὁ Διοικητής, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν προεδρευάντων τῶν ἐκλογῶν τῆς ἐπαρχίας του καὶ ἀντιπροσώπων τῶν ὑποψηφίων, θὰ ἐνεργήσῃ τὴν διαλογὴν τῶν ψηφίων καὶ μετὰ τὸ πέρας ταύτης θὰ διαβιβάσῃ ἄνευ ἀναβολῆς τὸ ἐκ ταύτης ἀποτέλεσμα πρὸς τὴν ἀρχιγραμματεῖαν τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις θὰ ἀνακοινώσῃ τοῦτο εἰς τοὺς προκηρύξαντας δι' ἐγκυκλίου τὰς ἐκλογάς Μητροπολίτας ἢ Μητροπολίτην, ἐν ἣ περιπτώσει εἷς μόνος Μητροπολίτης προεκήρυξε ταύτας. Θὰ ἀποτείνωσι δὲ ἐπίσης πρὸς τὴν ἀρχιγραμματεῖαν, ἄνευ ἀναβολῆς, καὶ πᾶσαν ἐγγράφως γενομένην ἐνστάσιν, καὶ πᾶν ἔγγραφον ἢ βιβλίον σχετικὰ μὲ τὴν ἐκλογὴν, ἕτινα πάντα θὰ ἀποστέλλωνται πρὸς τοὺς αὐτοὺς Μητροπολίτας ἢ Μητροπολίτην τὸ ταχύτερον.

18. Οἱ προκηρύξαντες ἢ ὁ προκηρύξας τὰν ἐκλογάς ὀφείλουσι νὰ προσκαλέσωσιν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ἐντὸς 10 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς ἅπαντα τὰ Συνοδικὰ Μέλη εἰς συνεδρίασιν πρὸς ἐξέλεξιν καὶ ἐκδίκασιν νομίμων ἐνστάσεων κατὰ γενικῶν ἀντιπροσώπων, γνωστοποιούντες προσηκόντως εἰς τοὺς ἐνιστάμενους καὶ εἰς τοὺς καθ' ὧν ἡ ἐνστάσις τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς ἀκροάσεως τῶν ἐνστάσεων, πέντε τοὐλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ἀκροάσεως τούτων, καθ' ἣν ὀφείλουσι νὰ παρουσιασθῶσι μεθ' ὅλων τῶν ἀποδείξεων καὶ ἀνταποδείξεων των.

19. Πᾶσα ἐνστάσις θὰ ᾔναι ἄκυρος, ἐὰν δὲν ἐγένετο ὡς ἀναφέρεται ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ, καὶ ἂν ὁ ἐνιστάμενος δὲν ἀναφέρῃ ἐν τῷ ἔγγραφῳ τῆς ἐνστάσεώς του τὸ εἶδος τῆς δωροδοκίας ἢ πλαστοπροσωπίας, τοὺς διαπράξαντας δωροδοκίαν ἢ πλαστοπροσωπίαν, τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς διαπράξεως, καὶ ὀνομαστὶ πάντα τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα· ὁ δὲ ἐνιστάμενος ὀφείλει νὰ ἐπιδίδῃ ἀντίγραφον τῆς ἐνστάσεώς του πρὸς τὸν καθ' οὗ ἡ ἐνστάσις ἐντὸς δύο ἡμερῶν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἔκμαε τὴν κατ' αὐτοῦ ἐνστάσιν, ἄλλως δὲν θὰ ἀκούεται ἡ ἐνστάσις του.

20. Τὰ Συνοδικὰ Μέλη, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ πρώτου τῇ τάξει Μητροπολίτου ἢ ἄλλου Μητροπολίτου, ὁσάκις δὲν παρίσταται τοιοῦτος, θὰ προβαίνωσι, κατὰ τὴν ὀριθεύσαν ἡμέραν καὶ ὥραν, εἰς ἐξέλεξιν καὶ ἐκδίκασιν τῶν νομίμων ἐνστάσεων, καὶ μετὰ τὴν ἀκρόασιν τῶν ἀποδείξεων καὶ ἀνταποδείξεων, θὰ ἐκδίδωσι τὴν ἀπόφασίν των, ἥτις θὰ ᾔναι ἀνέκκλητος, μὴ διαφορῶντος πρὸς ταύτην Μητροπολίτου ἢ Μητροπολιτῶν. Ὅπου πᾶν ὅμως διαφωνῇ πρὸς ταύτην ἔστω καὶ εἷς Μητροπολίτης, θὰ παραπέμπηται αὕτη πρὸς ἐπανακρόασιν ἐνώπιον μικτῆς Διαιτησίας ἀποτελουμένης ἐκ τῶν δύο Μητροπολιτῶν ἢ καὶ ἐνὸς Μητροπολίτου, μὴ ὑπάρχοντος ἄλλου ἢ ἀπουσιάζοντος, καὶ ἐκ τριῶν Ἑλλήνων παρέδρων ἐπαρχιακῶν δικαστηρίων, τῶν ἀρχαιοτέρων ἐν τῇ δικαστικῇ ὑπηρεσίᾳ.

21. Ἡ μικτὴ Διαιτησία θὰ συνεδριάσῃ ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ ἀπὸ τῶν ἐκλογῶν καὶ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ πρώτου τῇ τάξει Μητροπολίτου ἢ μὴ Μητροπολίτου μὴ ὑπάρχοντος τοιοῦτου, θὰ ἀκροᾶται τῶν ὑπὲρ καὶ κατὰ ἀποφάσεως ἢ ἀποφάσεων τῶν Συνοδικῶν μελῶν ἢ καὶ ἄλλων ἀπο-

δείξεων καὶ ἀνταποδείξεων, ὡς ἤθελεν ἐγκρίνει, καὶ θὰ ἐκδίδῃ, οἷαν ἂν θεωρήσῃ δίκαιον, ἀποφασίσιν ἀνεκκλήτως.

22. Ἡ μικτὴ Διαιτησία θὰ ἐκδικάσῃ ὁμοίως κατὰ τὸν ἄνω τρόπον καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐνστάσιν, τὴν ὅποιαν δὲν ἐξεδίκασαν τὰ Συνοδικὰ Μέλη, μέχρι τῆς συνεδριάσεως τῆς μικτῆς Διαιτησίας, ἥτοι μέχρι τῆς 30ῆς ἡμέρας μετὰ τὰς ἐκλογάς.

23. Ἐὰν διὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν Συνοδικῶν Μελῶν, ἡ τῆς μικτῆς διαιτησίας ἀκυρῶνται ψήφοι, δι' ὧν μεταβάλλεται ἀποτέλεσμα ὡς πρὸς ἐκλογὴν γενικοῦ ἢ γενικῶν ἀντιπροσώπων, διατάσσεται ἐπαναληπτικὴ ἐκλογὴ ὑπὸ τῶν ἐκδόντων τὴν ἀπόφασιν, ὑπὸ οἷους δὴποτε ὅρους καὶ τρόπον ἤθελεν ἐγκρίνει ὡς πρὸς τὴν ἀσφαλεστέραν ἐξακρίβωσιν τῆς γνώμης τῶν σχετικῶν ἐκλογέων. Ἐὰν ὅμως ὡς πρὸς τοὺς ὅρους καὶ τὸν τρόπον ἐπαναληπτικῆς ἐκλογῆς, διαταχθεῖσιν ὑπὸ τῶν Συνοδικῶν μελῶν, διαφωνῇ ἕστω καὶ εἰς Μητροπολίτας. οἱ ὅροι καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐπαναληπτικῆς ἐκλογῆς ἀποφασίζονται καὶ διατάσσονται ὑπὸ τῆς μικτῆς Διαιτησίας ὅσον ἐνεστὶ τάχιστον.

24. Ἐνστάσεις κατὰ ἐκλογῆς ἐπαναληπτικῆς θὰ ἐκδικάζονται ὑπὸ τῆς μικτῆς Διαιτησίας μόνον, ἥτις καὶ θὰ ἀποφασίζονται ἀνεκκλήτως.

25. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐκδικάσεως τῶν νομίμων ἐκλογικῶν ἐνστάσεων καὶ μετὰ τὸ πέρας πάσης τυχόν ἐπαναληπτικῆς ἐκλογῆς, οἱ προκηρῦξαντες ἢ ὁ προκηρῦξας, ὡς ἐκλογὰς Μητροπολίτης θὰ προσκαλέσῃσι, τὸ ταχύτερον, εἰς ἐκλογικὴν συνέλευσιν, ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ, πάντα τὰ Συνοδικὰ μέλη καὶ πάντας τοὺς ἐκλεγέντας γενικοὺς ἀντιπροσώπους δι' ὧν ριζομένην ἡμέραν καὶ ὥραν πρὸς ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου, προεδρεύοντος τῆς ἐκλογικῆς ταύτης συνελεύσεως τοῦ πρώτου τῇ τάξει Μητροπολίτου ἢ μὴ Μητροπολίτου, μὴ ὑπάρχοντος ἢ ἀπουσιάζοντος τοιοῦτου.

26. Ἡ ἐκλογὴ θὰ γίνῃ διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας διὰ ψηφοδελτίων φερόντων τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Προέδρου τῆς ἐκλογικῆς συνελεύσεως ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς, καὶ τὰ ὅποια θὰ διανεμῶνται, ἀμέσως πρὸ τῆς ψηφοφορίας, εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν γενικῶν ἀντιπροσώπων καὶ τῶν Συνοδικῶν μελῶν.

27. Ἐκαστος τούτων γράφει ἰδιοχείρως ἢ δι' ἄλλου τῆς ἐμπιστοσύνης του, ἐὰν ἦναι ἀγράμματος, τὸ ὄνομα τοῦ υποψηφίου του ἐπὶ τῆς λευκῆς πλευρᾶς τοῦ ψηφοδελτίου καὶ τὸ ρίπτει ἰδιοχείρως ἐνώπιον δύο ψηφολεκτῶν, τοὺς ὁποίους διορίζει ὁ Πρόεδρος, ἐντὸς τῆς κάλπης.

28. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ψηφοφορίας ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦ Προέδρου καὶ τῶν δύο ψηφολεκτῶν, ἐνώπιον τῆς ἐκλογικῆς συνελεύσεως, ἡ διαλογὴ τῶν ψήφων, ἐπιδεικνυομένου ἑκάστου ψηφοδελτίου καὶ ἀναγινωσκόμενου τοῦ ἐπ' αὐτοῦ υποψηφίου μεγαλοφώνως.

29. Ὁ υποψήφιος ὁ λαβὼν τὰς πλείοντάς ψήφους θεωρεῖται ὡς ὁ νομίμως ἐκλεγείς ὑπὸ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξης Κοινότητος τῆς νήσου, συνωδὰ τοῖς θεσμίσις τῆς Αὐτοκεφαλῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας αὐτῆς.

30. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς ἀναγγέλλεται ἀμέσως ὑπὸ μὲν τοῦ Προέδρου τῆς ἐκλογικῆς συνελεύσεως εἰς τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα τὸν Μέγαν Ἀρμυστήν τῆς νήσου, εἰς δὲ τὸν ἑλληνικὸν Ὁρθόδοξον λαὸν τῆς Κύπρου ὑπὸ τοῦ ἐκλεγέντος Ἀρχιεπισκόπου διὰ προσηκούσης προκηρύξεως.

31. Ὁ νόμος οὗτος θὰ παύσῃ ὧν ἐν ἰσχύϊ ἅμα τῇ ἐκλογῇ Ἀρχιεπισκόπου, ὡς νόμος ὅλως ἐξαιρετικὸς θεσπιθεὶς ἵνα ἰσχύ-

σῃ ἐφάπαξ μόνον, ὡς ἐκ τῆς δυσχερεστάτης θέσεως, εἰς ἣν εὐρέθη ἡ Αὐτοκεφαλὴς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ἐξ ἧς τῇ ἡτο ἀπολύτως ἀδύνατον ἀ ἐξέλθῃ ἄφ' ἑαυτῆς.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἁγία καὶ Μ. Ἑβδομάς.—Τοῦ βιβλίου τούτου ἐκτυπωθέντος πέρυσιν ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ μικρῷ πρὸ τῶν ἁγίων ἡμερῶν, δι' ἃς προορίζεται, μένουσιν ἱκανὰ παρ' ἡμῖν ἀντίτυπα. Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἱεροὶ ναοὶ καὶ αἱ μοναί, ἐνοριακαὶ καὶ σταυροπηγειακαί, εἰς ἃς δέον νὰ εἰσαχθῇ πρὸς χρῆσιν τῶν ψαλτῶν καὶ τῶν ἱερῶν, ἐλπίζομεν ὅτι διὰ τῶν ὁσιωτάτων ἡγουμένων καὶ τῶν ἀξιοτίμων ἐπιτρόπων ἐγκαίρως θέλουσι φροντίσει νὰ προμηθευθῶσιν ἀντίτυπα τοῦ κυριαρχικῶς ἐγχεκριμένου τούτου βιβλίου, ὅπερ ἐκ σελίδων 375 μεγάλων ἀποτελούμενον, ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου, τιμᾶται δεδεμένον ἀντὶ γροσίων 12.

ΟΙΚΟΓΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀρ. 96 καὶ ἡμερομηνίαν 11 δεκεμβρίου 1906 ἐρήμην ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. καὶ 207 τῶν Ὁδηγιῶν καὶ τὸν νόμον (Νεαρ. 117 κεφάλαιον ἡ', Ἀρμεν. Δ' 1Ε' 14) πατριαρχ. καὶ Συνοδ. ἐγκύκλι. τῆς 6 ἰουνίου 1882,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σχεπτικῷ ἀπορριπτέα,

Λέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 7338 καὶ ἡμερομ. 11 Σεπτεμβρίου 1906 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἑλένης Α. Θεοδωρίδου κατὰ Ἀχιλλέως Θεοδωρίδου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεξιμένην,

Κηρύττει τὸν μετὰ τῶν διαδίκων τέως ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρόόδου» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθῃσι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια εἴκοσι πέντε (ἀριθ. 325) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπευδόντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος

3

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐτ. ἀριθμ. 5 καὶ χρονολογίαν 5^η φεβρουαρίου 1907 ἐρήμην ἀποφάσεως διαζεύξεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρ. 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν Πατρ. Δικονομιῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεῖ,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 6532 καὶ ἡμερομ. 18 Σεπτεμβρίου 1906 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Εὐθυμίας Κ. Ρουμελιώτου, τὸ γένος Μεϊμάρογλου, κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου Α. Ρουμελιώτου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον διαλυτέον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου.

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου» δημοσιεῦσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθῃσι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια ἐξήκοντα (ἀρ. 370) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων

+ Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος.

1

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον.

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐτ. ἀρ. 12, πρωτ. καὶ ἡμερομ. 19 φεβρουαρίου 1907 ἐρήμην ἀποφάσεως).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν Πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεῖ,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 8713 καὶ ἡμερομ. 2 δεκεμβρίου 1906 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἀγγελίνας Σ. Κολοκύθα, τὸ γένος Κωνστ. Βούλγερη, κατὰ Σεραφεῖμ Κολοκύθα ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον διαλυτέον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Σεραφεῖμ Κολοκύθα,

Διατάσσει τὴν δημοσιεῦσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρωίας», καὶ

Ἐπιτίθῃσι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια ἐξήκοντα πέντε (ἀριθ. 365) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων

+ Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος.

2

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐτ. ἀριθ. 83 καὶ ἡμερ. 16 8) βρίου 1904 ἀποφάσεως τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρ. 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεῖ,

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ἀπορριπτέα,

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 5678 καὶ ἡμερομ. 8 αὐγούστου 1906 ἀγωγὴν τῆς Ἀγγελικῆς Γεωργίου κατὰ Ἀθανασίου Γεωργίου ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον,

Κηρύττει τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενην μνηστείαν διαλυτέον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου μεθ' ὧν τῶν νομίμων συνεπειῶν,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσιεῦσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθῃσι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαλύσεως τῆς μνηστείας τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια διακόσια ὀγδοήκοντα πέντε (ἀρ. 285) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων

3

+ Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ἡ Μελανή, σύζυγος Ἀριστείδου Σαλβάρη, θυγάτηρ δὲ Κωνσταντίνου Μωυσεῶς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένη, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὁθωμανῇ, κάτοικος Δυρραχίου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην δευτέραν καὶ ὅραν 7ην τῆς ἡμέρας τουρκικῆ μετὰ παρέλευσιν 31 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Δυρραχίου αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Ἀριστείδου Σαλβάρη ἐπὶ διαζεύξει ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ αὐτῆς ἀγωγῇ δικασθῇ ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν Δυρραχίῳ τῇ 24ῃ μαρτίου 1907.

1

ὁ πρόεδρος

+ ὁ Δυρραχίου Ἰωάννης

ὁ γραμματεὺς

Περικλῆς Χρ. Σπύρου

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Π. III . 726881

1948